

SLOVO PRAVDY

A winter scene featuring a large stack of firewood in the foreground, a wooden house in the background, and a blue sky. The ground is covered in snow.

4/2012

ISSN 1451-1991

Obsah

Slovo pravdy

Číslo 4/2012 Ročník XI

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému
zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a
rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovoľných príspevkov
Božieho ľudu. Kresťanské zbory a
jednotlivci, ktorým Pán položí na
srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na
adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

„Zem bude naplnená slávou...“	2
Večná istota (1)	3
Cesta dokonalého človeka (1)	4
Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (35)	6
Naoma – skutočná vdova	9
Úvod do biblických prorociev (4)	10
„Hľa môj služobník“ (Izaiáš 42:1)	12
Naše životy vo vzťahu k Jeho príchodu (4)	13
Biblické záhrady (3)	16
Truhla a jej pomenovania - názvy (1)	18
Obete	20
Charizmatické hnutie (6)	22
Balámove podobenstvá (6)	23
Dobré zvesti z neba	25

„Zem bude naplnená slávou...“

A. J. Higgins

Horeuvedený výrok sa vyskytuje v Starom Zákone s malými rozdielmi štyrikrát a vždy v kritických časoch.

Popieranie vyzvedačov

4. Mojžišova 14 zaznamenáva jeden z najsmutnejších dní v dejinách Izraela. Na hranici zeme sa v nevere obrátili späť. Vyvolený ľud, Izrael, nevyplnil Boží cieľ určený pre nich. Namiesto svedectva národom vôkol seba, svedectva o Božom charaktere, sa vyznačovali neverou. Boli tým Božie úmysly zmarené? Či musel Boh prejsť na plán „B“, aby uskutočnil všetko to, čo bolo v Jeho srdci? Boh hovorí Mojžišovi: „Bude celá zem naplnená slávou Hospodinovou.“ (v.21) Poslovia môžu zaváhať – stratiť odvahu, ale Božie určenie sa vyplní.

Nedokonalosť vodcu

Dávidov mesiášsky Žalm (72) je ďalší príklad tohoto výroku. Dávid ako vodca poznal svoju chybu (2.Sam. 24:10), napriek tomu mohol zvolať: „Nech je celá zem naplnená jeho slávou.“ (Žalm, 72:19) Nie div, že mohol dodať, že sa tým

Satan môže vyhrať tu a tam malé potýčky, Boh je však konečný víťaz a naplní zem svojou slávou, posadí na trón svojho Syna a skoro skrúši satana pod naše nohy.

jeho modlitby končia (v.20). Nemohol si žiadať nič viac.

Každý vodca vzdychá pod bremenom vedomia svojich limitov a nedostatkov. A predsa, aké je v tom potešenie, že Boh ešte naplní zem Svojou

slávou! Malo by nás to povzbudiť k vernosti.

Objav sluhu

Posvätené oko Izaiáša, mladého proroka, videlo veľa toho, čo by malo byť v národe napravené. V piatej kapitole vyslovuje na iných „beda“ až šesť ráz. Ale v kapitole šesť vidí trón a poznáva vlastnú hriešnosť. Zisťuje, že je mužom nečistých rtov. Siedme „beda“ bolo rezervované pre neho. „Beda mne!“ (v.5) Či vedomie vlastnej nehodnosti slúžiť Bohu znamenalo, že služba nebude možná? Práve naopak! Takýto stav umožnil Bohu poslať práve po ňom svoje slová pre Boží ľud. Či jeho poznanie seba znamenalo, že Boh bol ukrátený v konaní svojho veľkého programu? „Celá zem je plná jeho slávy.“ (v.3) Je tu použitý prítomný čas – dokončená skutočnosť už skôr, ako sa stala.

Porážka národa

Habakuk, zápasník, sa boril s faktom, že Boh používa bezbožný národ na súdenie Izraela. V druhej kapitole je mu ukázaný princíp života – „Spravedlivý bude žiť svojou vierou“ (v.4), videnie, na ktoré treba čakať – „keby predlelo, čakaj naň“ (v.3) a zaslúbenie, na ktoré sa treba spoľahnúť – „Lebo zem bude naplnená známostťou slávy Hospodinovej.“ (v.14) Sklamanie národa nemôže prekaziť Božie predurčenie.

Z našich pádov, limitov a nedôsledností sa netešíme. Ale máme mať veľkú útechu zo skutočnosti, že Boží plán sa naplní. Satan môže vyhrať tu a tam malé potýčky, Boh je však konečný víťaz a naplní zem svojou slávou, posadí na trón svojho Syna a skoro skrúši satana pod naše nohy. (Rim. 16:20) Tešíme sa na ten deň!

Večná istota (1)

P. McAuley Belfast

Najnepríjemnejší spôsob života je obávať sa, že niečo, čo milujete, by sa mohlo stratiť alebo niekto, koho milujete, by mohol odísť. Pre tento pocit neistoty je človek okradnutý o pôžitok tešiť sa z toho, čo má, alebo o pôžitok zo vzťahu. Niektorí ľudia žijú svoj život kresťana týmto spôsobom - obávajú sa, že by mohli stratiť spasenie alebo byť opustení Pánom. Buďte si istí, že trojedinný Boh zaručuje večnú istotu spasenia všetkým, ktorí veria v Pána Ježiša.

Boh zaručuje našu večnú istotu

Boží cieľ

Boží cieľ zaručuje večnú istotu každého veriaceho. V liste Rimanom 8:28-30 si čítame o Božom ciele s Jeho ľuďom a tento oddiel nás učí, že každý, kto je ospravedlnený, bude aj oslávený – „a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil“. Pavel prehlasuje, že veriaci je už oslávený! Osoba, ktorá sa zverí Kristu, je tak bezpečná ako ktokoľvek v nebi! Pavel už v liste Rimanom 3-5 učil, že ospravedlnenie je niečo, čo máme vo chvíli, keď svoju vieru zložíme v Pána Ježiša, aby nás vyslobodil. V tej chvíli nás Boh očisťuje od každého obvinenia

a viny. A to, čo učí list Rimanom 8 je, že je nemožné, aby niekto, kto bol ospravedlnený, nebol aj oslávený. Podobná myšlienka sa nachádza aj v Jána 6:37-40. Pán vraví, že osoba, ktorá príde k Nemu, nebude nikdy vyhnaná von, lebo je to Božia vôľa, aby nikto nebol stratený.

Božia moc

Keď hovoríme o moci, vtedy hovoríme o autorite (napríklad: Ministerský predseda je muž moci) alebo o sile (napríklad: vzpierač). Obe tieto veci sa môžu uplatniť na Boha – Jeho autorita zaručuje našu večnú istotu. List Rimanom 8:33 nám vraví, že Boh nás ospravedlnil, a preto nemôže byť proti nám vynesené žiadne obvinenie – nieto vyšší súd, nieto väčšej autority. Zvrchovaný Sudca Najvyššieho súdu nás ospravedlnil, teda prípad je uzavretý a my sme slobodní. Ale Božia sila tiež zaručuje večnú istotu každého veriaceho, lebo sme „mocou Božou strážení vierou cieľom spasenia“ (1.Pet. 1:5). Sme v Jeho ruke a nikto nás nemôže z nej vytrhnúť (Ján10:27-30). Nejestvuje väčšia sila alebo moc, ktorá by nás vytrhla z Jeho ruky – sme bezpeční, ako nás len Všemohúci môže ubezpečiť.

Kristus zaručuje našu večnú istotu

Kristova smrť

Kristova smrť zaručuje večnú istotu každého veriaceho. List Židom 10:10 nám vraví, že veriaci bol posvätený (oddelený pre Boha) raz navždy obeťou Krista a verš 14 nám vraví, že tí ľudia sú zdokonalení navždy (On ich urobil úplných a celých v očiach Božích). Ak sa človek spolieha na Krista pri prijatí u Boha, uplatňuje sa na neho celá hodnota Kristovej smrti a je zaplatené za všetky jeho hriechy. List Rimanom 8:34 poukazuje, že veriaci v Krista nikdy nemôžu byť odsúdení pre skutočnosť, že Kristus zaplatil za ich hriechy.

Kristovo vzkriesenie

Nielen že Kristova smrť zaručuje našu istotu, ale Jeho vzkriesený život zaručuje našu večnú istotu. Veriaci sú „prijatí v tom Milovanom“ (Efež. 1:6) a Kristus je ich predstaviteľom. To, čo Biblia učí je, že naše prijatie u Boha závisí na Jeho prijatí. Veriaci má takú istotu v Ňom. A jediný spôsob, ktorým by veriaci v Krista mohol byť stratený je, keby bol Kristus stratený! Ako to Ján vraví: aby sme mali smelú dôveru v deň súdu, lebo jako je on, tak sme aj my na

tomto svete (1.Jána 4:17), čo znamená, že tak, ako je Kristus už po súde, tak podobne aj veriaci. A tak ako je nemožné Kristovi znovu znášať Boží súd, tak je aj pre veriaceho nemožné znášať Boží súd. On všetkých, ktorí dôverujú v hodnotu Jeho obeti, prenáša na druhú stranu súdu a nikdy naň nepríde (Jána 5:24; Rim. 8:1).

Ale môže opravdový veriaci stratiť svoju vieru? Pán povedal Petrovi, že prosil za neho, aby nezahynula jeho viera. (Luk. 22:31-32) Hoci Peter zahynul, jeho viera v Krista nie, pretože sa Kristus prihovára za neho, a list Rimanom 8:34 a list Židom 7:25 nás učia, že sa On tiež prihovára za všetkých Svo-

jich vlastných, aby opravdový veriaci nestratil svoju spásnu vieru v Krista.

Svätý Duch zaručuje našu večnú istotu

Pečať Ducha

Svätý Duch zaručuje večnú istotu každého veriaceho. List Efežanom 1:13-14 nám vraví, že po uverení sme boli zapečatení Svätým Duchom zaslúbenia. Ľudia dávajú pečate na veci aby ich zachovali (Mat. 27:66). Boh kladie Svoju pečať na každého, kto prijíma Spasiteľa – tá pečať je Jeho Svätý Duch. V liste Efežanom 4:30 čítame, že sme zapečatení Svätým

Duchom ku dňu vykúpenia, to jest, až do dňa, v ktorom Pán príde a vezme všetkých veriacich do neba. A tak, keď spojíme Efežanom 1:13 a Efežanom 4:30 zisťujeme, že: zapečatení sme Duchom od chvíle, keď sme uverili, až po chvíľu, keď príde Pán – preto nemôžeme byť stratení. Všimnime si, že v Efež. 4:30 Pavel vraví: „A nezarmucujte Svätého Ducha Božieho, ktorým ste zapečatení ku dňu vykúpenia.“ Pavel nevraví: „Nazarmucujte Svätého Ducha Božieho, lebo budete stratení!“ Hovorí, že aj vtedy, ak zarmucujeme Ducha, sme stále zapečatení – a nič to nemôže zmeniť.

Cesta dokonalého človeka (1)

Jim Flanigan

BETLEHEM

V evanjeliách je šesť miest, ktorých mená začínajú s „Bet“. Sú to: Betlehem, Betabára, Betsaida, Bethesda, Betfáge a Betánia. Predpona „Bet“ znamená „Dom“, a zdá sa, že tieto miesta citlivo vykresľujú život a službu Pána Ježiša, príchod na náš svet, do Betlehema a nakoniec opúšťa svet z Betánie na Olivovom vrchu. Medzi Betlehemom a Betániou je cesta dokonalého človeka. Pre tých, ktorí Ho milujú, je vždy potešením sledovať tú cestu a uvažovať o krásach života, ktorý Bohu priniesol toľko potešenia. Betlehem znamená „Dom chleba“ a do toho domu chleba prišiel Ten, ktorý bol Božím chlebom (Jána 6:33).

Betlehem označuje na zemi počiatok života, ktorý ako nám to Ján vraví, bol zjavením života,

ktorý bol večne s Otcom (1.Jána 1:2). Naše obecnosť je teraz s Otcom a tiež sa sýtime chlebom Božím.

Aké city sa rodia v srdciach veriacich pri každom spomenutí Betlehemu. Raz som stál s jedným starším veriacim uprostred Betlehema. Pri zistení, kde sa nachádza, uchopil tento muž moju ruku a so slzami, ktoré stekali po jeho líkach, všetko čo mohol povedať, bolo: „Je toto Betlehem? Je toto Betlehem?“ Aké spomienky zaplavujú srdcia tých, ktorí milujú Spasiteľa! Preplnené úchylište, jasle, plienky, tichá dievčina z Nazareta so svojím novonarodeným Synom, niekoľko pastierov, zástupy anjelov z neba označujúce narodenie. Možnože slová tejto piesne sú naozaj pravdivé:

*Ó, malé mesto Betlehém, jak ticho vo tme spíš!
Zrak hľadá hviezd z ich diaľnych ciest, svit z nad-
pozemských ríš.
Do tmavej noci žiari prúd svetla z večných sfér,
lúč nádeje zem zaleje, v ňom skvie sa svetu mier.*

V Evanjeliách je 89 kapitol, ale medzi nimi je jedinečná Lukáša 2, popisujúca podrobnosti v spojení s vtelením, ktoré inde nenachádzame. Kapitola hovorí o viacerých osobnostiach, veľkých a dobrých. Je tu cisár v Ríme, tesár v Nazarete, pastieri na poliach Betlehema, anjeli na oblohe a dvaja starí svätí v chráme v Jeruzaleme. Aký široký je rozsah tejto kapitoly: Rím, Nazaret, Betlehem, nebesia, Jeruzalem. Ale všetko je zariadené tak, aby sústredilo našu pozornosť na skutočnú veľkosť, dieťaťko v jasliach, Pán z neba.

Rozmýšľame o zvrchovanosti cisára, chudobe tesára, službe pastierov, sláve anjelov a zbožnosti svätých. Ale skutočná zvrchovanosť, väčšia chudoba, pravý pastiersky charakter, vznešená sláva, a všetko prevyšujúca zbožnosť, všetko to patrí svätému dieťaťku v plienkach.

Vladárom Ríma bol cisár Augustus. Bol to titul uzurpovaný človekom, ako keby bol božský a v jeho ríši patrila cisárovi naozaj božská česť. V svojom malom svete bol skutočným vladárom a v tejto suverenite vydal rozkaz na sčítanie obyvateľov svojho kráľovstva. Pre uľahčenie súpisu musel ísť každý do mesta svojich otcov, aby sa tam zapísal. A to vyžadovalo, aby Jozef, súc z domu a rodiny Dávida, odcestoval spolu so svojou zasnúbenou manželkou Máriou do Betlehema. Cisár Augustus pravda nevedel, že existuje väčšia moc, než akú má on. Srdce vladára bolo v ruke Božej a bol to Boh, ktorý riadil všetko podľa seba tak, aby Jozef išiel do Betlehema.

Približujúce sa narodenie bude v skutočnosti príchod dlho sľubovaného Mesiáša a proroctvo určilo, že Mesiáš sa má narodiť v Betleheme, Efrate, v zemi Júdovej. (Mich. 5:2) Bol aj Betlehem bližšie k Nazaretu, Betlehem HaGalilit, Betlehem v Galilei, len niekoľko kilometrov vzdialený od Jozefovho mesta. Mal by to bližšie, ako do

proroctvom určeného Betlehema Júdovho, ktorý bol asi osem alebo deväť kilometrov južnejšie od Jeruzalema. A to znamenalo putovať z Nazareta vyše 100 kilometrov cez neschodnú a často až nebezpečnú krajinu. Cisárova moc hýbala tesárom a Božia suverenita cisárom.

A tak pár cestoval z Nazareta do Betlehema a Lukáš presne zaznamenáva skutočnosti: „A stalo sa, keď tam boli, že sa naplnili dni, aby porodila. A porodila svojho prvorodeného syna a zavinula ho do plienok a uložila ho v jasliach.“ Mnohí iní podobne cestovali do Betlehema a mesto bolo preplnené, a podobne aj miesta k ubytovaniu. „A stalo sa, keď tam boli, že sa naplnili dni, aby porodila. A Mária porodila svojho prvorodeného, zavinula ho do plienok a uložila v jasliach“ (Luk. 2:6-7). Mesiáš prišiel! Nebolo kráľovského uvítania. Nebola slávnosť. A predsa, dieťaťko v jasliach bol „Boh zjavený v tele“. (1.Tim. 3:16) Veriaci spievajú v piesni:

Kto je to tam, v kútiku?

Pri čích nohách padli pastieri?

To je Pán, Ó, predivný príbeh;

To je Pán, Kráľ slávy;

Korunujte Ho, korunujte Ho, Pána všetkého!

Toto nie je prvýkrát, keď sa spomína meno Betlehem v Biblii. Prvé citáty sa nachádzajú v 1.Moj. 35:19 a 48:7. Ráchel zomrela neďaleko Betlehema pri pôrode svojho syna. Nazvala ho Ben-oni, čo znamená „syn-bolestí“, ale jeho otec Jakob ho nazval Benjamin, čo znamená „syn pravice“. Aký predobraz na nášho požehnaného Pána! Izrael Ho poznal len ako Muža bolestí, ale z Jeho bolestí bol povýšený na Božiu pravicu.

Sú aj iné smutné zmienky o Betleheme za dní sudcov, ktoré nesúvisia s našim zamyslením. Len pre doplnenie - Betlehem bol mestom Boaza a Ruť, a miestom narodenia Dávida, vynikajúceho predchodcu Krista.

Dalo by sa povedať o Betleheme ešte oveľa viac, ale to je už na ďalšiu úvahu.

**Cisárova
moc hýbala
tesárom a
Božia suverenita
cisárom.**

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (35)

John Riddle, Cheshunt

„VYHLÁSIA TOHO, KTO JE SPRAVEDLIVÝ, ZA SPRAVEDLIVÉHO, A VINNÉHO VYHLÁSIA ZA VINNÉHO“

(Prečítajte si kapitolu 25:1–19)

Touto kapitolou sme dosiahli koniec časti knihy (kap. 22-25), ktorá pojednáva, ako sme to spozorovali, o širokej rôznorodosti situácií, ktoré sa môžu zjaviť v životoch Božieho ľudu. Znovu musíme povedať, že je ťažko sledovať zjednotiteľnú tému, ale je niečo na tom, čo napísal C.A.Coates, že „touto kapitolou prúdi princíp odškodnenia“. Kapitola zahŕňa šesť odsekov:

1. Uplatňovanie zákona (v.1-3)
2. Zaobstaranie volov (v.4)
3. Záchrana rodiny (v.5-10)
4. Pokuta za nečestný zásah (v.11-12)
5. Zamedzenie nečestného obchodovania (v.13-16)
6. Potrestanie Amalecha (v.17-19)

1. UPLATŇOVANIE ZÁKONA (v.1-3)

Keď bol spor prinesený na súd, potrestanie previnilcov malo byť vykonané pozorne. Ak mal byť na jednej strane vykonaný telesný trest, potom na druhej strane sa to nemalo stať, ako to nazýva Raymond Brown „krutým a násilným útokom“. Musíme poznamenať nasledovné:

i. Vyšetrenie malo byť vykonané dôsledne. „Keby povstal spor medzi niektorými ľuďmi, prídu k súdu, a budú ich súdiť; a vyhlásia toho, kto je spravdivý, za spravdivého, a vinného vyhlásia za vinného.“ (v.1) Šalamún vyniesol vážnu výstrahu proti zvráteniu tejto požiadavky: „Ten, kto ospravedľuje bezbožného, jako i ten, kto odsudzuje spravdivého, obidvaja sú ohavnosťou Hospodinovi“ (Prísl. 17:15). A toto je dôrazne zopakované v Izaiáša 5:22-23: „Beda tým, ktorí ospravedľujú bezbožného pre úplatný dar a spravdivosť spravdivého odstraňujú od neho.“ Všetko nám to pripomína: „Nesúďte podľa zovňajška, ale súďte spravdivý súd.“

(Jána 7:24) Je veľmi ľahko byť neobjektívny, napríklad osobným priateľstvom alebo všeobecnou mienkou prostredia, do ktorého patríme, a vyniesť rozsudok nad veriacimi bez toho, aby sme venovali čas zisteniu faktov prípadu. Nakoniec: „Či náš zákon súdi človeka prv, ako by počul od neho a zvedel, čo robí?“ (Jána 7:51) Všimnime si, že prípad mal byť vyšetrený viac ako jedným sudcom. Zákon hovorí o „sudcoch“ v množnom počte.

ii. Posudok mal byť urobený poriadne. „A keby vinník zaslúžil bitku, vtedy rozkáže sudca ho položiť a dá ho biť pred sebou, podľa veľkosti jeho viny, istým počtom úderov.“ V spojení s týmto je dobre pamätať, že vylúčenie zo zborového obecnstva malo byť uplatňované v zaležitostiach krajnej závažnosti. (1.Kor. 5:11; 1.Tim. 1:20) Kým s morálnym kvasom a kvasom učenia sa musí jednať rozhodne (1.Kor. 5:6; Gal. 5:9), zbory si musia dávať pozor pred „vylučovaním ľudí so zborového obecnstva“ pre hocijakú príčinu.

iii. Potrestanie malo mať poriadnych svedkov. „A keby vinník zaslúžil bitku, vtedy rozkáže sudca ho položiť a dá ho biť pred sebou, podľa veľkosti jeho viny, istým počtom úderov.“ (v.2) Potrestanie muselo byť vykonané pred sudcom. Ako poznamenáva Raymond Brown, „jestvovala možnosť vydať vinníka do rúk ľudí, ktorí mohli spáchať skutky pomstyckivej ukrotivosti.“ Dodáva tiež: „Sudca bol osobne zodpovedný dohliadnuť, aby vinník netrpel viac, ako si priestupok zaslúžil.“ 1.Kor. 5:4-5 dopĺňa celý význam. Tam je správny postup o vylučovaní zo zborového obecnstva.

iv. Potrestanie malo byť poriadne ohraničené. „Štyridsať ráz ho dá uderiť; nepridá, aby snád, keby ho dal biť nad to, prímnohými údermi nebol potupený tvoj brat.“ (v.3) V Novom Zákone vylúčenie z obecnstva (toto potrestanie, ktoré

bolo uložené mnohým, 2.Kor. 2:7) hoci zaslúžené, musí byť ukončené, keď sú dôkazy o pokání: „Dost' je takému tohoto pokarhania, ktorého sa mu dostalo od mnohých, takže už máte, naopak, radšej odpustiť a potešiť, aby zase prílišným zármutkom nebol taký človek pohltý.“ (2.Kor. 2:6-7) Je hodno si všimnúť, že v 5.Moj. 25:3 je vinník pomenovaný „tvoj brat“, a v 1.Kor. 5:11 „bratom“. Pre túto príčinu Pavel radí zboru v Korinte, „že by ste mu preukázali lásku.“ (2.Kor. 2:8) Pokračovať s vylúčením dotyčného, keď urobil pokánie, by mohlo vzbudiť v jeho mysli pocit, že je „odporný“ (opovrhnutia hodný) v očiach svojich bratov. Aké smutné. Kiežby toto bolo výstrahou pre nás všetkých!

Hovorí sa, že sa Židia veľmi báli, aby náhodou neprekročili „štyridsať úderov“, tak že radšej znížili najvyššiu mieru na tridsaťdeväť úderov, ako to Pavel zistil pri piatich príležitostiach. (2.Kor. 11:24)

2. ZAOBSTARANIE VOLOV (v.4)

„Nezaviažeš volu úst, keď mláti.“ Podľa Príslovia 12:10 „Spravedlivý zná dušu svojho hoväda a pečuje oň, ale srdce bezbožných je ukrutné.“ „Zviera má slúžiť svojmu majiteľovi, ale následkom toho majiteľ sa má starať o svoje zviera!“ (Raymond Brown) Pavel dvakrát poukazuje na tento verš. Najprv v 1.Kor. 9:9, kde stavia dve otázky: „Či sa Boh stará o voly?“ (Odpoveď na to je: „Áno!“) „A či to dokonca hovorí pre nás?“ (Odpoveď je znovu: „Áno!“) On pokračuje: „Lebo pre nás je napísané, že oráč je povinný orať v nádeji, a ten, kto mláti, má na svojej nádeji mať podiel v nádeji.“ Apoštol v 1.Kor. 9:1-14 jasne učí, že Boží sluhovia majú byť podporovaní Božím ľudom. Druhý citát je v 1.Tim. 5:18: „Mlátiacemu volovi nezaviažeš úst. Robotník je hoden svojej mzdy.“ Pisateľ týchto slov počul hovoriť kazateľa (J. Harrisona), že prvé sa vzťahuje na Božieho sluhu, kým pracuje, a druhé na Božieho sluhu, keď dokončil svoju prácu, takže sluha má byť podporovaný, kým je aktívny a aj keď je už na dôchodku.

3. ZÁCHRANA RODINY (v.5-10)

Tieto verše prejednávajú niečo, čo je často pomenované „levirátno manželstvo“ (čo má

pôvod v latinčine *levír* a znamená *švagor*). „Keby bývali bratia spolu, a jeden z nich by zomrel, a nemal by syna, žena toho mŕtveho sa nevydá von za cudzieho; jej švagor vojde k nej a vezme si ju za ženu švagrovským právom.“ Taká prax má dlhú tradíciu v Starom Zákone a siaha späť do časov patriarchov (1.Moj. 38:6-10). Zatiaľ čo bol tento zákon vydaný na to, aby zaistil, že meno zosnulého brata nebolo „vyhladené z Izraela“ (v.6), nie je ťažké spozorovať Božiu starostlivosť o pozostalé manželky za takých okolností. Na prvom mieste rodina bola povinná prevziať určitú zodpovednosť za jej dobro (nemala sa vydať von za cudzieho), sama vdova bola chránená a bola jej poskytnutá bezpečnosť. A to bolo „obrovským potešením pre umierajúceho manžela... ak vedel, že jeho brat prijme určitú mieru zodpovednosti a starostlivosti o jeho manželku a postará sa o potomka mužského rodu“. (Raymond Brown)

Toto je postup pri zákone o výkupníkoví (žid. *Goel*). *Goel* bol členom rodiny, obyčajne brat, na ktorom spočívala povinnosť „vykupovania“ majetku (3.Moj. 25:23-28) a osôb (3.Moj. 25:47-55). Bol tiež zodpovedný za vyrovnávanie zla (pomstu), a v tomto postavení bol pomenovaný „pomstiteľ“ alebo „pomstiteľ krvi“ (viď 4.Moj. 35:9-34). Toto sú krásne obrazy na Pána Ježiša a Jeho diela za nás. V Jeho postavení ako *goela*, je Pán Ježiš oboje - „pomstiteľ“ i „výkupník“. Ako Pomstiteľ prišiel „aby smrťou zahladil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla.“ Ako Výkupník prišiel „aby vyprostil ich, všetkých, ktorí bázňou smrti po celý čas života boli držaní v rabstve.“ (Žid. 2:14-15) No teraz máme ďalší aspekt toho istého zákona. Ak nás podľa ustanovení 3.Moj. 25 Pán Ježiš vyprostil z rabstva, potom podľa ustanovení 5.Moj. 25 nás uviedol do trvalého vzťahu so Sebou.

V súvislosti s tým musíme spozorovať, že v Rut' 4, je zákon výkupníka vysvetlený do podrobností a že Hospodin potom pôsobil v hraniciach toho zákona, aby uskutočnil svoj účel pre Rut' skrze Boaza, čo vyvrcholilo narodením Obéda, potom Jesseho, Dávida a nakoniec „Dávidovho Veľkého Syna“. Ale to nie je všetko. Keď Boh naplánoval naše vykúpenie skrze Krista, On v rámci toho istého zákona uskutočnil naše večné požehnanie! Rut' 4 tiež zobrazuje vdovinoho švagra, ktorý podľa jej vlastných slov odmie-

tol „vzbudiť svojmu bratovi meno v Izraelovi“ (5.Moj. 25:7-10) V knihe Rut' je pomenovaný „bližší výkupník“ (3:12), a kým bol ochotný vykúpiť majetok, nebol ochotný prijať povinnosť, ktorá v tomto prípade išla spolu s tým. Ako „prvý človek“ v príbehu bol iste zo zeme, „zemský“. (1.Kor. 15:47). Kým je „bližší výkupník“ niekedy braný ako obraz zákona, zdá sa byť prijateľnejšie brať ho ako obraz „tela“ (mäsa) (Novozákonný výraz pre našu hriechu prirodzenosť). „Telo“ (mäso) nie je ochotné priniesť nejakú obeť, čo by nejakým spôsobom podkopalo jeho dobro. Keby to malo byť podľa „tela“, nebolo by vykúpenia. „Dlžníci sme nie telu, aby sme žili podľa tela.“ (Rim. 8:12) „Telo“ neurobilo vôbec nič pre nás. Ale „druhý človek“, Pán Ježiš (ako „druhý človek“, Boaz, v príbehu) vykonal pre nás všetko! Pripomienka o naplúť do tvári (v.9) nám pripomína, že ľudia naplúli do tvári Pána Ježiša. Zhrnuli na Neho hanbu a poníženie. Ale On prišiel vykonať časť „goel“, vykúpiť zotročených mužov a ženy a urobiť ich Svojim vlastníctvom.

C.A.Coates má pravdu, keď vraví, že duch všetkého tohoto je „určený pre ovplyvnenie nás v našich bratských vzťahoch“. Aj na nás ležia povinnosti. Musíme sa chrániť toho „na seba sústredeného a neprívetivého ducha, ktorý sa nachádzal pri farizeoch a zákoníkoch, ktorí mysleli len na seba a na svoju ozdobnú spravodlivosť, a nedbali nič na postavenie a zármutok Izraela... Boh zahalí takého ducha hanbou a potupou“ (C.A.Coates). Ako hlboko sme my zaujatí dobrom spoluveriacich?

4. POKUTA ZA NEČESTNÝ ZÁSAH (v.11-12)

Ako Raymond Brown poznamenáva, tieto verše „predpovedajú čas, kedy by žena mohla zasiahnúť počas horkého zápasu medzi jej mužom a iným mužom“. Pokračuje: „Výraz, ktorý je tu použitý v hebrejčine je taký, ktorý sa používal iba na opis násilného skutku.“ Je potrebné zvážiť prísnosť potrestania voči „nečestnému a neslušnému“ chovaniu sa izraelskej ženy s verejným zneužitím jej uprednostneného úctyhodného postavenia v spoločnosti (práva a výsady žien sú zdôrazňované v celej tejto knihe), a trvalou škodou, ktorá by mohla byť spôsobená mužovi. Raymond Brown hovorí: „Násilný útok tohoto druhu musel byť motivovaný túžbou spô-

sobiť trvalú škodu zahubením jeho schopnosti rozmnožovania. Je pochopiteľné, že žena bude chcieť zachrániť svojho muža v tejto bitke, ale nemá právo ukončiť ju spôsobom, ktorý si zvolí ona.“

5. ZAMEDZENIE NEČESTNÉHO OBCHODOVANIA (v.13-16)

„Nebudeš mať vo svojom **miešku** (predpokladá putujúceho predavača) rôzneho závažia, väčšieho a menšieho. Nebudeš mať vo **svojom dome** (predpokladá miestny obchod) rôznej efy, väčšej a menšej.“ (v.13-14) Tento predpis je treba čítať v spojení s Príslovím 16:11; Ámos 8:4-6; Micheáš 6:10-11. Tiež vid' Hozeáš 12:7. Musíme sa svedomite vyhýbať „rôznym závažiam“ a „rôznym mieram“. C.A.Coates poskytuje dobrý príklad „veľkých a malých“ mier, keď hovorí: „Osobné cítenia, už či prajné alebo neprajné veľmi pravdepodobne vedú k tomu, aby sme boli pokúšaní k zneužívaniu závaží a mier.“ Aj Pánov ľud môže mať dvojaké štandardy. Je veľmi ľahko ospravedlniť chyby niekoho, koho máme radi, a odsúdiť rovnaké chyby ľudí, ktorých nemáme radi!

6. POTRESTANIE AMALECHA (v.17-19)

„Pamätať budeš na to, čo ti urobil Amalech na ceste, keď ste išli z Egypta. A preto bude, keď ti dá Hospodin, tvoj Boh odpočinutie od všetkých tvojich nepriateľov dookola v zemi, vyhladiš pamiatku Amalecha spod nebies. Nazabudneš!“ Ich obzvláštny zločin bol, že zaútočili na Boží ľud, keď boli úplne neprichystaní na prudký útok a zamerajúc sa na zadných v tábore, pobili tých, ktorí si nemohli nijako pomôcť (v.18). Po rokoch sa Amalech vôbec nezmenil. Pozrime sa napríklad do 1.Sam. 15, kde je súčasné pokolenie Amalecha pomenované „hriešnici, Amalech“ (v.18) a ich kráľ Agag, „osirotieval ženy, pozbavujú ich detí“ (v.33). Náš nepriateľ sa tiež nezmenil. Je nemilosrdný a vyberá si slabých, zraniteľných kresťanov. Ale keď má príležitosť, vyberie si hociktorého kresťana. Preto sa **všetci** musíme starať, aby „sme boli kŕmení slovami viery a dobrego učenia“, (1.Tim. 4:6) a „mocneli v sile jeho vlády“ (Efež. 6:10), aby sme sa mohli účinne postaviť proti nášmu nepriateľovi. My ho nemôžeme vyhladiť, ale môžeme ho účinne premôcť.

„Hľa môj služobník“ (Izaiáš 42:1)

John Grant

Izaiáš 40 opisuje závažné ľudalosti. Hospodin uplatňuje svoje nároky na absolútnu autoritu. Ako Stvoriteľ a Udržovateľ všetkého, nemá seba podobného. Avšak aj v Izraeli sa popierali takéto nároky a modlárstvo vrhalo na národ temný mrak. Na začiatku nasledujúcej kapitoly je Izrael vyzvaný, aby priniesol svoje modly pred súd, aby mohli byť preskúmané tvrdenia týchto modiel. Výsledkom toho sú dva závery. Prvý prehlasuje: „Ale hľa, vy ste menej ako nič.“ (41:24) a druhý: „Hľa, všetci sú márnosť.“ (41:29) Je to dvojaký rozsudok. Prvý sa vzťahuje na modly a druhý na modlárov.

Z takého temného pozadia sa objavuje tretie „Hľa“ (42:1), výzva pozrieť sa pozorne na Služobníka. Pozornosť čitateľa je odvrátená od tmy Jeho klesajúcich sluhov, na krásu dokonalého Služobníka. Venujme pozornosť tomuto prvému poučeniu. Keď sa vôkol našich duší hromadia tiene, je dobré „pozdvihnúť svoje oči“ a uprieť ich na Pána. Už či cítime ťarchu svojho vlastného pádu alebo nevernosti iných, je čas venovať pozornosť rade zo slávy: „Hľa, môj služobník.“ Ten, na ktorého sú sústredené naše oči, je vždy útechou a povzbudzuje nás. Ale ten, ktorého Pán podopiera a udržuje, sa má naučiť aj druhé ponaučenie. Pôsobivé slová „v ktorom má záľubu moja duša“, by nás mali zastaviť, aby sme uvažovali. Jeho služba bola

záľubou Hospodinovi! Musíme uchopiť túto pravdu, že naša služba sa má ľúbiť Hospodinovi a nemá byť konaná pre záľubu len iným. Kiežby sa toto stalo motívom pre každú našu službu! Pavel pozorne pripomína túto životnú pravdu Tesaloničanom, keď im píše: „...ako ste prijali od nás, ako sa máte chovať a ľúbiť sa Bohu.“ (1.Tes. 4:1) Tretie ponaučenie prichádza v druhom verši: „Nebude kričať ani nepovýši ani nedá počuť na ulici svojho hlasu.“ To nebol Jeho spôsob, aby okázale dominoval alebo hlasito vyzdvihoval seba, ani aby sa tlačil dopredu. Také správanie nemá známku bohabojnosti. Keďže to nebol Jeho spôsob, nesmie byť ani náš. Mal tichú autoritu, vždy ochotný pokarhať, keď to bolo treba, a ochotný pochváliť. Iní môžu stratiť kontrolu nad svojou povahou; On nikdy. Ani vtedy, keď vyhánal obchodníkov z nádvorja chrámu. Chráňme sa preto telesnej povahy. Ako hovoríme a správame sa je rovnako dôležité ako aj to, čo učíme. Nech to prvé neprotirečí druhému.

Štvrté ponaučenie sa nachádza v treťom verši: „Nalomenej trstiny nedolomí a tlejúceho knôtu nevyhasí“. „Nalomená trstina“ je tá, ktorá je puknutá a zdrvená. Okolnosti, ktoré nie sú zjavné, ju dovedli do takého stavu a urobili ju nepoužiteľnou. Tlejúci knôt

kedysi horel, ale oheň vyhasol a zostal len dym. Kolík služobníci sú zdrvení s vyhasínajúcimi uhlíkmi, ktoré kedysi poskytovali jasné svedectvo. Ale pre Neho nikto neodišiel ďaleko, aby musel byť prepustený ako nehodný a bezcenný. Hľadajme ich a snažme sa posilniť ich tak, aby plameň znova horel.

V piatom ponaučení (v.4) čítame, že „nesklame“, ani nebude „znehutený“. Slovo „nesklame“ sa viaže na slovo „tlieť“, a slovo „znehutený“ na „nalomený“. On nebude nikdy nalomený a plameň Jeho služby sa nikdy nezmenší. Sklamania zakúsené inými nikdy nebudú Jeho. To neznamená, že bude ochránený pred všetkými tlakmi a okolnosťami, ktoré iných znižujú, ale že nespôsobia, aby sa Jeho vernosť zmen-

Musíme uchopiť túto pravdu, že naša služba sa má ľúbiť Hospodinovi a nemá byť konaná len pre záľubu iným.

šila alebo ustúpila Jeho služba.

Päť ponaučení! Keď sa Dávid približoval ku Goliášovi, mal pri sebe päť hladkých kamienkov vzatých z potoka“ (1.Sam. 17:40), ale použil len jeden. My potrebujeme všetkých päť hore uvedených ponaučení – a ešte i viac. Kiežby sme preto nikdy nezabudli venovať pozornosť výzve: „Hľa, môj služobník!“

Úvod do biblických prorociev (4)

J. Hay, Comrie

VELKÉ SÚŽENIE

S kôr sme už povedali, že vychvátenie bude pred veľkým súžením; veriaci tejto doby budú odstránení prv ako začne búrka hnevu.

Opis veľkého súženia

Deň Pánov je termín, ktorý sa používa na opis tej doby. Pre ľudí sveta príde tak nečakane, ako zlodej v noci a nevyhnutne, ako bolesť na tehotnú ženu (1.Tes. 5:2-3). Deň Pánov bude „dňom hnevu, dňom úzkosti a súženia, dňom búrky a pustošenia, dňom tmy a hustého mraku, dňom oblaku a mrákavy.“ (Sof. 1:15). To je „deň Hospodinov, veľký a strašný.“ (Joel 2:31) Musíme poznamenať, že Deň Pánov zahŕňa ďaleko viac, ako iba veľké súženie. V jeho neskoršom štádiu zahŕňa zničenie nebies a zeme (2.Pet. 3:10).

Druhý výraz, ktorý sa používa na opis tejto doby, je **Danielov sedemdesiaty Týždeň**. V knihe Daniela 9:24-27 je pozoruhodné proroctvo o sedemdesiatich týždňoch, proroctvo vzťahujúce sa na Danielov ľud Izrael a Danielovo mesto Jeruzalem (v.24). Slovo „týždeň“ je doslovne heptad, skupina siedmich a my rozumieme, že to boli „týždne“ alebo „skupiny siedmich“ rokov, nie dní. Prvých 69 týždňov (483 rokov) sa už vyplnilo. Vyvrcholili, keď bol Mesiáš „vytátný“, s následným zničením Jeruzalema a

jeho chrámu (v.26). Sedemdesiaty týždeň čaká na svoje vyplnenie; nič v dejinách nemá pár s predpoveďami týkajúcimi sa tohto posledného týždňa.

Niektorí hovoria, že je rozporuplné vysvetlenie, aby 69 týždňov prešlo do posledného sedemdesiateho týždňa s veľkou časovou medzerou. V Písme to nie je nič výnimočné. V Izaiáša 9:6-7 sa nachádza predpoveď o narodení Krista, ale potom proroctvo preskočí stáročia, aby predpovedalo Jeho kralovanie „na Dávidovom tróne“. Izaiáš 61 najprv predpovedá Jeho uzdravujúcu službu, a potom urobí veľký skok ku „dňu pomsty nášho Boha“ (v.1-2). Micheáš predpovedá Jeho narodenie v Betleheme, a potom prejde niekoľko pokolení, kým nezačne hovoriť o Ňom, ako o „Vládcovi v Izraeli“ (5:2). V Zachariáša 9 sú vložené stáročia pomedzi verše 9 a 10. Verš 9 predpovedá Jeho triumfálny vstup a verš 10 ustanovenie Jeho celovesmírnej vlády.

Po odvrhnutí Mesiáša Boh prerušil svoje konanie s Izraelom ako národom, uvalil na nich slepotu (Rim. 11:7). Kapitola hovorí o „ich páde“ (v.12). Hovorí o „ich zavrnutí“ (v.15). Pripodobňuje ich k vylomeným vetvám olivy (v.16-24). No slepota Izraela je iba „z čiastky“ (v.25) a niektorí Židia sú spasení aj v súčasnej dobe (v.1-5). Slepota nie je trvalá, ale len

„dotiaľ, dokiaľ nevojde plnosť pohanov“ (v.25). Teda na konci doby Cirkvi Boh obnoví Svoje spojenie s Izraelom ako národom a bude prebiehať Danielov sedemdesiaty týždeň. Izrael ako národ bol dočasne odložený stranou, a preto tá medzera medzi šesťdesiatym deviatym a sedemdesiatym týždňom.

Udalosť, ktorá dá do pohybu začiatok posledných siedmich rokov, bude podpísanie zmluvy medzi „kniežatom, ktoré má prísť“, šelmou a „mnohými“ v Izraelovi, vládnucou triedou, ktorá zavrhlá Krista a jej stúpencov (v.26-27). Zdá sa, že časťou tej zmluvy bude diktátorom zaručená sloboda klaňania sa – uctievania podľa starozákonného systému oživeného v spojení s chrámom, ktorý bude vtedy jestvovať. „V polovici týždňa“, to jest, po tri a pol roka, šelma nedodrží záväzok a „urobí to, že prestane bitná obeť aj obetný dar obilný“. Každé náboženstvo bude mimo zákona a bude vyžadovať celovesmírne klaňanie sa šelme. (2.Tes. 2:4) Šelma znesväť chrám tým, že vstúpi do neho a bude sa vydávať za Boha, a potom tam bude postavený jej obraz (Mat. 24:15). Zrušenie zmluvy rozdeľuje Danielov sedemdesiaty týždeň na dve časti, každú z nich v trvaní tri a pol roka.

Na podklade Matúša 24:21 a Zjavenia 7:14 sa prikláňame

k názvu toho času **Veľké súženie**, ale aby sme boli presní, výraz sa vzťahuje na druhú polovicu „týždňa“. Zatým, „keď uvidíte ohavnosť spustošenia ...že stojí na svätom mieste“ (Mat. 24:15), „vtedy bude veľké súženie“ (v.21). Vhodným pomenovaním pre prvé tri a pol roka by bolo „počiatok predpôrodných bolestí sveta“ (v.8). Počas toho času budú na zemi strašné udalosti, ale plná hrôza súženia bude zakúšaná počas druhej polovice „týždňa“ a zasluhuje si pomenovanie Veľké súženie.

Jedinečnosť súženia

Pán vysvetlil, že roky súženia nemajú v dejinách seba podobné: „Veľké súženie akého nebolo od počiatku sveta až doteraz, ani už nikdy viac nebude.“ (Mat. 24:21) Keby bolo dovolené, aby pokračovalo v nezmenšenej moci, znamenalo by to vyhladenie života na planéte (v.22). Svet zakúsil v minulosti hrozné časy. Dejiny zaznamenali rôzne prírodné pohromy. Kontinentami sa prehrali pohromy, ktoré si vyžiadali milióny životov. Dve svetové vojny zdecimovali mladé životy národov, ktorých sa to dotýkalo. Všetko je to slabé v porovnaní s výdatným prílivom katastrof, ktoré sa preženu planétou v ten deň. Stred zjavenia sa venuje opisu týchto prevratných udalostí.

Pôvod súženia

Sám Boh bude hlavným pôvodcom súdov, ktoré bude zakúšať zem. To je „deň Hospodinov, veľký a strašný“ (Joel

2:31). On osobne bude iniciovať určité fázy súdu, počínajúc Pánom Ježišom, ktorý rozlomí pečate knihy (Zjav. 6). V prítomnosti Boha bude sedem trúb daných siedmym anjelom (8:2), a keď každý z anjelov zatrúbi, oznámi ďalšiu hroznú záplavu hnevu, ktorý bude vyliaty na zem. Keď v Zjavení Jána 16:1 súdy trúb vystriedajú súdy čiaš, a anjelom je prikázané: „Id'te a vylejte sedem čiaš hnevu Božieho na zem“, Boží hnev zachváti zem a jej obyvateľov.

Aby pridal ku biede na zemi, diabol usmerní svoj hnev proti obyvateľom zeme (Zjav. 12:12). Jeho porážka v boji v duchovnej oblasti bude mať za následok, že satanove pôsobenie bude ohraničené na zem. Je jasné, že sa to bude diať v strede sedemdesiateho týždňa, lebo sa v kapitole spomína 1260 dní (tri a pol roka) a „čas (jeden rok), a časy (dva roky), a pol času (šesť mesiacov)“, všetko spolu tri a pol roka. Satanov „krátky čas“ bude bežať súčasne s Veľkým súžením, ktoré bude mať veľké následky na svet. Zloba diabla bude usmernená na národ Izrael. Rozhodnutý vo svojom ciele zničiť ho (Izrael) sústreďí sa obzvlášť na „ostatných z jej semena“ (v.17), tých, ktorí prijali Mesiáša a poslúchajú Božie prikázania.

Niektorí sa môžu diviť, ako je to možné, že Boh bude mať ľud na zemi počas tohto času. Ak majú byť všetci veriaci v Krista vytrhnutí počas vychvátania, ako môžeme čakať prítomnosť Božieho ľudu na zemi po tej udalosti? Už bolo povedané, že

v súčasnej dobe je Izrael zaslepený, ale slepota nie je trvalá. Keď Boh po vychvátaní odstráni slepotu, budú takí, ktorí poznajú hriech, ktorý urobil národ odmietnutím svojho Mesiáša, a uznajú Ho. Oni sú opísaní ako „služobníci nášho Boha“ (Zjav. 7:3). Podľa všetkého oni sú tí služobníci, ktorí budú potom zvestovať evanjelium kráľovstva „po celom svete na svedectvo všetkým národom“ (Mat. 24:14). Mnoho ľudí uverí tej zvesti a pre mnohých to bude znamenať martýrstvo (smrť). Tí, ktorí pretrvávajú až do konca súženia, sú „ovce“ z Matúša 25:31-46, ktorí vojdú do kráľovstva. Sú nazvaní „spravodlivými“ (v.37, 46). Všeobecný princíp Písma je, že sú ľudia počítaní za spravodlivých len skrze vieru, a tak ich láskavosť pre Kristových bratov (v.40) je dôkazom ich viery; a ich spasenie nie je založené na skutkoch.

Obete súženia

V tejto dobe bude hlavne sužovaný národ Izrael. Primárne, to je „čas súženia Jakobovho.“ (Jer. 30:7). Pán Ježiš povedal, že „bude veľká tieseň v tej zemi, a hnev bude na tomto ľude.“ (Luk. 21:23) Ale ak Izrael bude epicentrum súženia, otrasy súženia bude cítiť všade, lebo to je „hodina pokušenia, ktorá príde na celý svet.“ (Zjav. 3:10) Už aj povrchné čítanie Zjavenia poukazuje, že pohromy a katastrofy doby súženia nebudú obmedzené na jedno miesto, ale budú mať účinok na celú planetu vyvrcholiac v dramatickom zmenšení jej populácie.

Naoma – skutočná vdova

R. Dawes, Lesmahagow

Kniha Rut' začína pohrebmi a končí narodením. Naomin príbeh začína horkosťou a končí v požehnaní. Predívne odhaľuje úmerné Božie jednanie, ktorý je „*veľmi ľútostivý a milosrdný*“ (Jak. 5:11). Naoma je obrazom toho, ktorý sa vzdialuje, a jej životná skúsenosť potvrdzuje, že obnovenie – návrat je vždy možný.

Plačúca vdova (1:1-7)

Naoma opustila Betlehem, Judsko a jej manžel ju odviezol do cudzej moábskej krajiny, aby sa vyhli hladu a zachovali rodinu. Ale postihla ich tragédia. Jej muž a synovia náhle zomreli. Naoma zostala sama, zlomená a s pocitom krivdy. Bola vzdialená od rodiny a priateľov, osamelá a opustená, vdova v hlbokom zármutku a v tiesni. Mnohí veriaci poznali podobné utrpenia. Naomina viera zlyhala už vtedy, keď opustila Boží ľud a dovolila, aby si jej dvaja synovia vzali za manželky dievčatá z Moábska. Nádej duchovného obživenia zvädla v jej duši, ale Boh je verný. No pocit sklamaní a spomienky na lepšie a jasnejšie dni obrátili jej srdce znovu k Hospodinovi. Počula, že do Judska sa vrátil blahobyť – Boh neopustil svoj ľud. Boli s ňou ešte nejaké starostlivé duše v kontakte a ktoré sa ešte stále modlili za jej dobro? Naoma túžila po svojej krajine a po svojom Hospodinovi, jej srdce v skutočnosti nikdy neopustilo Judsko!

Podmaňujúca vdova (1:8-18)

Úvaha, ktorú Naoma venovala svojim dvom nevestám, je dojemná. Modlí sa za ne: „*Hospodin nech učiní s vami milosrdenstvo*“, „*Hospodin nech vám dá, aby ste našli odpočinok...*“ Jej viera sa posilňovala, spoločenstvo sa obnovovalo a zažívala duchovné pohnútky. Jej svedectvo nebolo márne a účinok na Rut', ktorá sledovala známky bohabojnosti pri svojej svokre a získala si tak jej srdce, bol dramatický – cele sa zverila Naome, jej ľudu a jej Bohu v jednom z najznamenitejších

vyznaní viery a oddanosti, ktoré boli zaznamenané v Písme. Rut' bola dovedená k Hospodinovi a k Boazovi podmaňujúcimi spôsobmi Naomy. Pritahujeme alebo odpudzujeme naším správaním, sme podmaňujúci alebo odpudzujúci?

Lkajúca vdova (1:19-22)

Pri príchode do Betlehema – Judska Naoma bola vyčerpaná a ustatá. Po dlhých desiatich rokoch neprítomnosti, zanechal na nej moábský svet svoje stopy! Z horkosti duše a so zlomeným duchom, volá: „*Nevolajte ma Naoma, ale ma volajte Mara (horkosť)*“. Verejne robí pokánie podobné márnotravnému synovi (Luk. 15) a uznáva za spravodlivé, že bola predmetom Božej neľúbnosti a trestu: „*Ja som odišla plná a Hospodin ma vrátil prázdnu*.“ Aké ťažké ponaučenie! Ale ona je pokorená pred Bohom a prijíma Jeho káznenie. Dvakrát Ho nazýva „*Shaddai*“ (Všemohúci), ten, ktorý je vo všetkom konaní dokonalý. Prináša aj nám Božie trestanie „*pokojnú ovocie spravodlivosti*“ (Žid. 12:11) ?

Očakávajúca vdova (2:1-2)

Naoma naučila Rut' výsadám zákona pre cudzincov, a možnosti návratu dedičstva a rodinného mena. (3.Moj. 19:9; 5.Moj. 25:5-6) No nenáhlila sa, ale bola pripravená čakať na Boha v jednoduchej viere. Nevyužívala svoje známosti, ani sa agresívne nedovoľovala svojich práv podľa zákona. Čakala, aby Boh viedol tieto záležitosti. Dobré urobíme, keď budeme nasledovať jej trpezlivosť a dôveru vo svojich okolnostiach: „*Mlč Hospodinovi a čakaj na neho*“ (Žalm 37:7)!

Múdra vdova (2:19 – 3:5, 16-18)

Keď počula Naoma o láskavosti, ktorú Boaz preukázal Ruti, jej nádeje ožili; poznala v tom Božiu ruku a chválila Boha. Múdre radila Ruti, aby poslúchala Boaza a zostala na jeho

poli. Naoma spoznala, že jeho milosť je náznak možného vykúpenia, a tak poučila Ruť o postupe pri sobášnej ponuke. Po Rutinom návrate videla dôkaz dobrej viery Boaza a múdre povedala: „Teraz už sed', moja dcéro ... lebo človek nebude mať pokoja, ale ešte dnes dovedie vec ku koncu.“ Mnohí z nás sme boli požehnaní službou múdrych žien a chválime Pána, keď na ne spomínáme.

Bohatá vdova (4:14-17)

Naoma bola bohato odmenená záchranou rodinného mena. Nevedela, že manželstvom Ruti a Boaza bude spojená s kráľovskou líniou Judska a Mesiáša. Jej príbeh je zaznamenaný pre naše povzbudenie, ktorí sme tiež „náchylní blúdiť“ a máme sklon odísť od Boha, ktorého milujeme“.

Naše životy vo vzťahu k Jeho príchodu (4)

J. Hay, Scotland

„A VŠETKÉMU SA PRIBLIŽIL KONIEC“

ÚVOD

V 1. Petra 4. hovorí Peter mnoho o čase. Život veriaceho vidí rozdelený na dve časti: „minulý čas nášho života“ a „ostatný jeho čas“ (v.2-3). Jeho myšlienka je, že **čas je drahocenný**, veľmi drahý na to, aby bol strávený v bezstarostnom žití; dosť bolo toho v neobrátených dňoch. V 17. verši nám vraví, „že prišiel čas, aby sa začal súd od domu Božieho“, a myslí tým na **prítomný čas**. V prítomnom čase Boh súdi všetkých, ktorí patria do Božieho domu. Koná súd, ktorý je disciplinárny a napravujúci, nie trestajúci a večný. Je to neprestajné karhanie v životoch veriacich. Narážka vo verši 7. je, že **čas plynie**, lebo „všetkému sa priblížil koniec“.

Peter hovorí o nevyhnutnom súde, ktorý príde na tých, ktorí sú nepriateľsky nalaďení k veriacim (v.4-5). Hovoril tiež o večnom duchovnom požehnaní, ktoré zakúšajú veriaci, hoci sú aj prenasledovaní alebo aj usmrtení, a potom sa jeho myseľ obrátila na veci budúcnosti, zahrňujúc aj deň súdu. Ako bolo uvedené v predošlej úvahe, deň súdu bude vrcholom biblických prorociev, ale ako aj ostatní pisatelia Písem, aj Peter učil o **blízkom konci**, ktorý môže nastať bezprostredne. Veril, že udalosť, ktorá dá všetko do pohybu, môže nastať každú chvíľu. Vychvátenie sa môže odohrať už dnes! Aký vplyv by to malo mať na našu súčasnosť? Slovko „teda“ v 8. verši je spojené s učením o blízkos-

ti budúcich udalostí. Peter vyzdvihuje to, čo má byť logický výsledok, ak skutočne veríme, že čas ubúda. „Teda buďte triezvi.“

Buďte triezvi

Výraz „triezvi“ niektorí prekladajú ako „rozumní“, čo nevyklučuje triezvosť. Je to prosba žiť v podmienkach posledných dní s myslou očakávajúcou blízky koniec a vyhýbať sa bezstarostnému, veselému a zdanlivo šťastnému spôsobu života, ktorému tleska svet. To neznamená, že veriaci žijú nudný život a sú ľuďmi bez záujmu. Nie je hriešne vedieť pre-rozprávať zábavný príbeh alebo používať vtipné poznámky, ale život je vážny a veriaci je pripodobnený k vojakovi v aktívnej službe (2.Tim. 2:4), k bežcovi alebo zápasníkovi, ktorý je vo forme (1.Kor. 9:24-27), k správcovi so zodpovednosťou (Luk. 16:2).

Pretože sa „všetkému priblížil koniec“, duchovné postavenie a poslanie sa musia brať vážne a služba Bohu konať s vernosťou. Na čo je tvoja myseľ sústredená, keď sa jedná o Božie veci? Aký pocit zodpovednosti máš? Život je bojisko a nie ihrisko; buď triezvi.

Tento pocit triezvosti má vplyv na náš modlitebný život, lebo budeme „triezvi k modlitbám“. Vo svojich listoch Peter často pripomína svoje skúsenosti s Pánom Ježišom a v tomto verši spomína na Getsémane, kde Pán povedal:

Život je bojisko a nie ihrisko; buď triezvi.

„Bdejte a modlite sa“ (Mat. 26:41). Je pravda, že zármutok spôsobil ich ospalosť (Luk. 22:45), ale človek cíti, že keby si boli uvedomili, že je to Jeho posledná noc na zemi, boli by vynaložili väčšiu snahu zostať bdieť. Sklamali v skúške. Ktovie, kedy bude všetkému koniec pre nás? Jeho skorý príchod vyžaduje bdelych veriacich, ktorí si cenia hodnotu modlitebného života. Je veľkou výsadou byť prímluvcom za iných. A keď predostrieme naše vlastné potreby pred Boha, to svedčí o pocite závislosti, čo prináša veľkú záľubu Jeho srdcu. (Žid. 11:6) „Bdejte k modlitbám“; už to nebudete musieť dlho robiť.

Majte vreľú lásku navzájom naproti sebe

„Predovšetkým“ to znamená, nech je to vaša vrcholnou prioritou, lebo „sa všetkému priblížil koniec“. Výraz nie je rozdielny od toho v Kol. 3:14, ale tam je láska akoby pás, ktorý priväzuje všetky ostatné kresťanské hodnoty k nám. Tu je láska prameňom zhovievavého vzťahu k neporiadku – zlu, a pohostinného ducha ku svätým. Niektorí nemajú radi starý preklad „dobročinnosť“, ale nezavrhneme ho, lebo biblická láska je dobročinná. Častokrát má dobročinnosť veľmi ďaleko od pravej lásky. Ale biblická dobročinnosť je odlišná, je vrúcna a obetavá, je aktívna a štedrá.

Láska, ktorej sa dovoľáva, musí byť „vreľá“, doslovne „vystierajúca sa“. Peter už prosil o to, hovoriac o tom ako o logickom pokračovaní „nepokryteckého milovania bratstva“, čo je vrodená vlastnosť tých, ktorí sú znovuzrodení (1:22-23). Tu sa učíme, ako môže byť táto vreľá láska vyjadrovaná. „Prikrýva množstvo hriechov“. Treba povedať, že hriech nemožno prepáčiť, a ak je dosť vážny, zasluhuje si odhalenie a až zborovú disciplínu (1.Kor. 5), ale či zlyhanie – neúspech má byť vždy zverejnený? Mal Cham skutočne povedať svojim bratom o hanbe ich otca? (1.Moj. 9:22) Už na počiatku dejín sa prejavila ľudská mentalita: „nevedel sa dočkať, aby to povedal“. Rýchly pokrok za 4300 rokov a technológia stvorili raj pre klebetníkov. Klebetníci a tí, ktorí do všetkého pchajú nos, nepotrebujú dnes chodiť z domu do domu (1.Tim. 5:13). Telefón, SMS správy, e-maily a rôzne iné veci im uľahčili činnosť. Roznášanie klebiet je dôkazom nedostatku vrelej lásky, ktorá je tak nevyhnut-

ná, vo svetle skutočnosti „všetkému sa priblížil koniec“.

Láska sa tiež dokazuje pohostinnosťou bez reptania (v.9.) Zdá sa, že Peter sa znova rozpomína na situáciu z evanjelií. Šimon farizej bol skúpy a nezdvorilý: žiadna voda, žiadny bozk, žiadny olej; každý peniaz vynaložený na Krista bol vydaný s nevôľou (Luk. 7:36-50). Revidovaný preklad prekladá „s nevôľou“ ako „reptanie“. Grécke slovo goggusmos, zvukomalebné slovo, je veľmi ľahko pochopiteľné aj pre ucho cudzinca. Možno si Peter teraz predstavoval utrápenú Martu s jej krivdou: „Pane, či nedbáš?“ (Luk. 10:38-42) Vreľá láska pri vyjadrovaní sa v pohostinnosti bude aj štedrá a aj nestážujúca sa. Súdržnosť je tým dôležitejšia, čím viac sa vôkol nás hromadia tiene. Veriace domácnosti sa môžu stať nekom pre osamelých izolovaných veriacich, zvlášť tých, ktorí zažívajú chladný dotyk nepriateľského sveta, už či vo svojom dome alebo na pracovisku.

Slúžte si tým navzájom

Vo verši 10 Peter hovorí o dare a niekoľkými slovami sumarizuje tento predmet a kladie dôraz na to, že dar musí byť využitý do maxima, „lebo všetkému sa priblížil koniec“. Niet čas na mrhanie. Tu je poučenie pre nás všetkých, lebo „**každý** dostal dar“. Pavel učil rovnakú skutočnosť; hovorí, že „Duch rozdeľuje osobitne **každému** jednému tak, ako chce.“ (1.Kor. 12:11) Vy máte dar. Zistili ste už, ktorý je to dar? Používate ho plne majúc na zreteli krátkosť času a príležitost?

Peter vraví aj o vašom dare: „tak si **tým** slúžte“. Je veľká rozmanitosť darov, „**rôznej** milosti Božej“, ale ak si máme „tým slúžiť“, to znamená, že sa nemáme votrieť do oblasti niekoho iného a privlastniť si oblasť jeho činnosti. Buďte spokojní s tým, čím vás Boh obdaril, aby ste to konali a robte to dobre. Novozákonné zbory odvrhli klerikálny systém, ktorý nie je podľa Písma, zveriť jednému človeku zodpovednosť slúženia Slovom. To vedie niektorých k názoru, že kazateľnica je k dispozícii komukoľvek, a niekedy potom nie sú kázne ani jasné, ani zaujímavé, ani osvecujúce, ani vyučujúce. Ak vás Boh neobdaril ako kazateľa alebo učiteľa, nechajte to

tým, ktorých On vystrojil a akýkoľvek dar zveril vám, „tak si **tým** slúžte navzájom“. „A všetkému sa priblížil koniec.“ Čas je veľmi krátky, aby ste sa zapojili do boja v Saulovej výzbroji.

Darom sa má slúžiť „navzájom“. To znamená, vám bol daný dar pre úžitok veriacim v zbore. Zbor vo svojom charaktere „Kristovho tela“ bol vystrojený celým radom potrebných darov, ale keď jeden úd nepôsobí, ochabuje tak celé spoločenstvo. Cítite sa byť slabí a nevhodní? Áno ste, ale „schopnosť“ a „moc“ k službe prichádza od Boha (v.11), „roznecuj dar Boží, ktorý je v tebe“. (2.Tim. 1:6) Prirodzené telo môže fungovať bez niektorých údov, ale obmedzene. Podobne, ak zanedbáte svoj dar a okradnete veriacich o vašu službu, je nepravdepodobné, že váš nedostatok pôsobenia spôsobí zánik tela, no vážne obmedzí jeho účinnosť. Čas sa míňa; „slúžte si...navzájom.“

Už sa povedalo, že ste boli obdarení darom, a má byť uplatňovaný na úžitok veriacim. Ďalším následkom uplatňovania daru v Jeho moci znamená, že On bude oslávený. (v.11) Je na zamyslenie, že ak prestaneme pôsobiť, nielen že pripravíme spoluveriacich o požehnanie, ale odoprieme Bohu úctu, ktorá mu patrí.

Zodpovednosť je ďalší koncept, ktorý Peter predkladá. Spravovanie nášho daru má byť „ako dobrí spravcovia rôznej milosti Božej“. V biblickej dobe správca bol človek, ktorý dozeral so zodpovednosťou na správny chod a dianie v domácnosti. Dar, ktorý ste prijali, je Boží a je od Boha; to je „dar **Boží**, ktorý je v tebe“. (2.Tim. 1:6) Vy ho uplatňujete pre Jeho záujmy.

Jedného dňa bude požadované: „Vydaj počet zo svojho správcovstva.“ (Luk. 16:2) Ste snád' ako ten sluha, ktorý **odložil** svoju hrivnu do ručníčka? (Luk. 19:20) Alebo ste snád' ako ten druhý, ktorý zakopal svoju hrivnu do zeme? (Mat. 25:18) V prvom príbehu pán „rozkázal povolať týchto sluhov, aby zistil, koľko ktorý získal svojim pôsobením“. V druhom prípade „pán tých sluhov prišiel a poráтал sa s nimi“. Poverenie nesie so sebou aj zodpovednosť. Za času Ezdráša tí, ktorí išli s ním, niesli sväté nádoby do Jeruzalema. Keď sa vydávali na cestu, bolo odvážené to čo im bolo zverené. Keď prišli na miesto, nádoby boli znovu odvážené v dome Hospodinovom (Ezdr. 8:24-34). Podobným spôsobom ste aj vy zodpovední za duchovný dar, ktorý vám Boh zveril. „Nezanedbávaj daru, ktorý je v tebe“ (1.Tim. 4:14), „lebo sa všetkému priblížil koniec.“

„Vtedy vzal Samuel jeden kameň a postavil ho medzi Micpou a medzi Šenom a nazval jeho meno Ében-ézer, lebo riekol: Až potiaľto nám pomáhal Hospodin.“ (1.Sam. 7:12)

Toto je možné preložiť: „Až po tento bod nám pomohol Hospodin.“ On nám pomohol prejsť cez všetky hlboké doliny a valiace sa rieky života. Pomohol nám prekonať rôzne druhy búrok a nebezpečenstiev, viditeľných i neviditeľných. Jeho milosrdná ruka bola verne s nami. V živote každého z nás sa nachádzajú medzníky, kde môžeme postaviť svoje „kamene“ a povedať: „Ében-ézer“. Práve to nám môže poskytnúť istotu, že v každý nasledujúci deň a na každom kilometri, ktorý ešte máme prejsť, On zostane vždy verný a bude náš „ÉBEN-ÉZER“!

„A Mojžiš povedal: Pozri, prosím, Pane; pošli, prosím, toho, koho máš poslať.“ (2.Moj. 4:13)

Mojžiš sa pokúšal vyhnúť Bohom danej úlohe ísť do Egypta.

Ako mladí veriaci sme sa niekedy žartovne pýtali jeden druhého: „Aj ty sa modlíš takto: Tu som Pane, ale pošli moju sestru“? Pravda, keď je dnes tak mnoho slobodných sestier na misijnom poli sveta, človek sa pýta, či sa mnohí mladí muži naozaj nemodlia túto modlitbu! A potom sa šťastní pozerajú, ako ich sestry idú a sami sa uspokoja so životom menšieho odporu a zvolia si život pohody, bohatstva a záľuby. Pán však vraví: „Chod' TY.“

Biblické záhrady (3)

I. Affleck, Lossiemouth

NÁBOTOVA ZÁHRADA (1.Král. 21)

V tejto kapitole si čítame o záhrade Nábota Jizreelského. Jizreel znamená „Boh poseje“, a Nábót znamená „ovocie“. Aký je vzácny význam týchto mien! Lebo Boh nielen, že poseje, ale dáva aj vzrast, a v životoch Jeho ľudu na mieste, kde ich zasadil, sa rodí ovocie.

Vo vzťahu k tejto záhrade budeme sledovať štyri osoby tak, ako ich Boh posudzoval v životných okolnostiach.

Achabova detinskosť a telesné zmýšľanie

Boh prehovoril v 20.kapitole 1.knihy Kráľov k Achabovi dvakrát, keď ho vyslobodil od Sýrov a pomohol mu k dvom veľkým víťazstvám nad nimi. Žiaľ, toto ho nevedlo ku chváleniu Boha a poslušnosti Božiemu príkazu. Dôsledkom toho priviedol na seba Boží hnev, počas ktorého namiesto toho, aby sa pokoril, prejavoval voči Bohu detinskú namrzenosť a nespokojnosť. Keď sa s ním opäť stretávame v 21. kapitole v jeho letnej rezidencii zisťujeme, že stav jeho mysle sa vôbec nezmenil.

Tu nám Písmo predstavuje ďalšiu osobu - Nábota. Mal vinicu tesne vedľa Achabovho paláca a Achab dychtil po tomto kúsku zeme. Zvykol si, že dostal vždy to, čo chcel. V opačnom prípade robil scény a inak tomu nebolo ani tentokrát. Urazený

a nahnevaný na Nábota, líha si na posteľ, obracia tvár k stene a trucuje ako malé dieťa. Je to nedôstojné, keď sa takto chová kráľ a vodca Božieho ľudu vtedy, keď nie je po jeho vôli. Kiežby nás Boh ochránil od takého stavu!

Nábotova vernosť a duchovná odvaha

Príčinou Achabovej podráždenosti bolo to, že sa Nábót nechcel rozlúčiť so svojou vinicou aj napriek tomu, že mu kráľ ponúkol, ako sa dalo predpokladať, výmenu aj kúpu. Chcel dať Nábotovi namiesto nej lepšiu vinicu, ale ten ju nechcel ani vymeniť, ani predať. Achab nemal duchovnú túžbu, lebo jeho cieľom bolo urobiť z vinice zeleninovú záhradu, ktorá by bola blízko jeho paláca. Umožnilo by mu to ukojiť svoje požiadavky tela. Aká výhoda!

Ale Nábót ju nechcel predať, lebo bol verným mužom, ktorý poslúchal Božie prikázanie. Táto vinica bola Bohom dané rodinné dedičstvo; a tak žiadna suma peňazí nemohla nalákať Nábota zrieknuť sa jej. Pre neho nejestvovala vinica, ktorá by bola lepšia ako Božie dedičstvo. Nábót tým odmietnutím nezneuctil kráľa, ani nebol tvrdohlavý, ako by to niektorí mohli tvrdiť, ale prejavil to, ako hlboko si cenil

svoje dedičstvo. A bez pochybnosti vynaložil mnoho práce na to, aby udržal jej plodnosť.

Je hodné poznamenať, že vinič dáva víno, ktoré je v Božom Slove symbolom obecenstva a spoločenstva ako povedala nevesta v Piesni Šalamúnovej o svojom milom: „Voviedol ma do domu vína, a jeho vlajkou nado mnou je láska.“ (2:4) Pre Nábota bolo prvoradé udržiavanie vzťahu s Bohom. Len málo máme v Písme zaznamenané, čo robil alebo povedal, ale v tomto jednaní dokázal bez akýchkoľvek pochybností, že sa bál Boha.

Možno ho jeho súčasníci považovali za hlúpeho, keďže

Držíme s takým hlbokým presvedčením dedičstvo, ktoré nám Boh tak milostive poskytol?

toto bola životná príležitosť k zbohatnutiu a mohlo sa im javiť nerozumné, že kvôli kúsku zeme riskoval aj vlastný život.

Pre niektorých to mohol byť len kúsok zeme, ale pre Nábota to bolo viac, bolo to rodinné dedičstvo, dar od Boha. Držíme s takým hlbokým presvedčením dedičstvo, ktoré nám Boh tak milostive poskytol? Je možné byť v obecenstve v zhromaždení len preto, aby sme z toho niečo vyťažili?

Nábót držal svoje pole z vnútorného presvedčenia. Naproti tomu Achab ho chcel

mať iba preto, že to bolo pre neho výhodné. Žiadna duchovná pohnútko ho nemotivovala. Odvážim sa povedať, že ak sme spojení s Božím ľudom len preto, že sa nám to hodí a nie z presvedčenia, budeme ich brať naľahko, a keď príde čas skúšok a on príde, budeme kolísaví a hotoví zrieknuť sa poľa, na ktoré nás doviedol Boh.

Jezábelina podlosť a jej zlý zámer

Jezábeline meno je synonymom zla a podlosti. Bola opovrhnutiahodná za svoju ľahostajnosť k Bohu a Jeho ľudu a otvorenú nenávisť k Božím prorokom. Eliáš bol hlavným terčom jej nenávisti. Je jasné, že Jezábel neverila vo zvrchovanosť Boha a jej nehanebný pohrdavý vzťah k Nemu vyráža dych. Jej mužským náprotivkom by mohol byť faraón, ktorý sa vysmieval Mojžišovi poznámkou: „Kto je Hospodin, aby som poslúchol jeho hlas a prepustil Izraela? Neznám Hospodina ani neprepustím Izraela.“ (2.Moj. 5:2) Niežby Jezábel nevedela o Bohu. Počula, čo urobil na vrchu Karmel s obeťou Eliáša, ale v srdci Ním pohrdla a v nenávisti myslela len na to, že Eliáš rozkázal pobiť Bálových prorokov. Preto vyslala k nemu posla s mrazivým odkazom: „Tak nech mi učinia bohovia a tak nech pridajú, že zajtra o tomto čase učiním to, aby bola tvoja duša jako duša jedného z nich.“ (1.Král. 19:1-2) Všimnime si, že hovorí o „bohoch“ v množnom počte a zdá sa, akoby pri najlepšom aj Hospodina zaradila

medzi jedného z tých mnohých bohov.

Jezábel spozorovala, že niečo znepokojilo jej muža Achaba a preukazuje záujem, ktorý by človek očakával od dobrej ženy, hoci ona bola všetko iné, len nie dobrá žena. Už nech to bolo pre akúkoľvek príčinu, pýta sa Achaba, čo ho znepokojuje a on odpovedá typickým spôsobom, bedákajúc, že Nábót mu nechce dať vinicu, na ktorú si robil záľusk. Zdá sa, že Jezábel nie je zdrvená jeho detinskosťou, ale nemôže uveriť ako pokorne prijal Nábótove odmietnutie a posmech. V podstate povedala: „Ty teraz vykonávaš kráľovskú moc nad Izraelom?“ Pokračuje a prehlasuje, že ak je to všetko, čo ho trápi, tak si môže znovu začať užívať život, lebo ona mu zaistí splnenie jeho žiadosti.

Jezábel je nielen bezbožná a zlá, ale je tiež žena, ktorá nerešpektuje zákon, lebo teraz koná tri skutky, ktoré Boh odsúdil a aj dnes by ich mnohé súdy odsúdili.

Vo verši 8. falšuje, vo verši 9. jedná v pokrytectve a vo verši 10. pácha vedomú lož. Je obrazom sveta, ktorý nenávidí Boha, lebo Pán Ježiš prehlasuje v Jána 15:18: „Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa prv nenávidel ako vás“, a my robíme dobre, keď si všímame Jeho napomenutie. Zdá sa, že starší v meste Jizreel nemali svedomie, keď slepo vykonávali to, čo od nich žiadala kráľovná, hoci vedeli, že manipuluje s okolnosťami. Dnešný svet je poznačený rovnakým vzťahom. Nesmieme byť prekvapení z toho, keď sa

zvest' o Nábótovej smrti dostala do paláca, že sa tam neprejavili žiadne city. Obaja, kráľ a kráľovná, akoby boli bez súcitu. Bezcitnosť sa viac a viac prejavuje v dnešnej spoločnosti.

Bojazlivosť Eliáša a jeho verné odsúdenie

Nábót je mŕtvy a Achab má to, po čom túžil. A príbeh sa končí, povedal by človek. Ale po prvýkrát zaznie v tomto smutnom deji Boží hlas, keď hovorí Svojmu služobníkovi Eliášovi. Boh vzal na vedomie všetko, čo sa stalo, hoci mlčal, no teraz posielá Svojho sluhu so slovom prísneho odsúdenia k Achabovi. Achab ho sarkasticky zdraví: „Či si ma našiel, môj nepriateľu?“ (v.20) To je takmer priznanie, že očakával od Boha odsúdenie a vôbec nie je prekvapený. Eliáš odpovedá: „Našiel, pretože si sa predal robiť to, čo je zlé v očiach Hospodinových.“

Iste sa môžeme naučiť dve pozoruhodné ponaučenia z tohoto príbehu.

Prvé: Eliáš žil s Bohom a hovoril k ľuďom, keď ho Boh poslal. My naopak, pretože máme obecnosť so svetom, príležitostne navštevujeme Boha, keď máme nejakú potrebu.

Druhé: Ako veriaci sa často pýtame, prečo Boh necháva bez trestu nespravodlivosti? Ale Boh nenechá bez trestu vinného. On možno nezasahuje tak rýchlo, ako by sme si to my priali, lebo Božie mlyny melú pomaly, ale melú nesmierne nadrobno, ako v prípade tejto skazenej rodiny.

Truhla a jej pomenovania - názvy (1)

T. Ratcliffe, Wimborne

Pre truhlu v stánku a v chráme, na ktorej spočívala Božia sláva, poznáme najmenej šesť pomenovaní v Starom Zákone. No skôr, ako budeme uvažovať o pomenovaniach, bude dobre pozrieť sa najprv na samotnú truhlu.

Truhla (2.Moj. 25:10-22)

Truhla bola urobená zo šittímového dreva, zo stromu acacie seyal, ktorý má najtvrdšie a najbelšie drevo zo všetkých stromov, ktoré rastú na Sinajskom polostrove; drevo, ktoré nemôže infikovať alebo zničiť žiadna choroba alebo škodca. Kvalita takého dreva hovorila o čistote, neporušiteľnosti a nezničiteľnosti osoby Pána Ježiša Krista, keď prišiel do ľudského rodu na príkaz Svojho Otca. Truhla bola obložená a vystlaná čistým zlatom, čo hovorí o Božej sláve, ktorá zahalila a naplnila Muža, zvnútra i zvonku. Truhla so zľutovnicou bola v skutočnosti miesto prítomnosti Hospodinovej medzi Jeho ľudom. Hospodin povedal Mojžišovi: „A tam budem prichádzať k tebe a budem hovoriť s tebou sponad pokrývky, spomedzi obidvoch cherubov, ktorí budú nad truhlou svedectva.“ (2.Moj. 25:22)

Truhla mala vôkol na vrchu zlatý veniec určený na to, aby držal zľutovnicu, keď bola položená na truhlu. Veniec bol urobený tak, aby zaistil, že keď sa bude truhla nosiť na ramenách Levitov alebo kňazov (5.Moj. 31:9), aby sa zľutovnica nemohla sklznúť. Kým truhla bola obrazom na Pána Ježiša, svedectvo vo vnútri (dve kamené dosky, na ktorých bol napísaný zákon) predstavovalo dokonalé vyjadrenie mysle a vôle Božej dokonale prejavenej v živote Pána Ježiša. Zľutovnica a cherubíni hovorili o vlastnostiach Pána v milosrdenstve a súde, ktoré nemohli byť v žiadnom spôsobe oddelené od Jeho svedectva ako človeka. Žalmista napísal prorocky o živote Pána Ježiša: „Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želim, a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach.“ (Žalm 40:9)

Štyri zlaté obrúčky boli uliate a dané na jej štyri uhly, na každú stranu dve. Dva sochory boli urobené zo šittímového dreva a pokryté boli zlatom a vložené do obrúčok. Čo hovorí, že Boh určil, aby truhla bola nosená na ramenách kňazov, kedykoľvek sa ľud pohol na svojej ceste do zaslúbenej zemi. Sochory ponechané v obrúčkach na stranách truhly tiež hovoria o Pánovi Ježišovi, ktorý vo svätej oddanosti Božej vôli bol nesený božskou mocou v každom kroku na svojej zemskej púti. Tak, ako bola truhla svedectva nosená kňazmi, tak má byť vyjadrené svedectvo o Božej láske skrze Pána Ježiša vo svedectve Božích svätých, ktorí sú „kňazmi Bohu“ (Zjav. 1:6). To je zodpovednosť, v ktorej by sme mali mať záľubu a verne ju niesť na Božiu slávu.

Len dokonalá spravodlivosť vyhovovala Bohu, a len dokonalá milosť vyhovovala hriešnikovi.

Truhla by bez zľutovnice nebola úplná, lebo z krvou pokropenej zľutovnice hovoril Boh Mojžišovi, Áronovi a ľudu. V Deň veľkého národného očistenia (3.Moj. 16), keď bola prinesená krv junca (za hriechy domu Léviho) a krv kozla (za hriechy ľudu) a bola pokropená na zľutovnicu, Boh vo zvrchovanom milosrdenstve potvrdil, že bude aj ďalej bývať so svojím ľudom. Keď Áron vniesol krv do svätyně svätých, mal tiež kadidlo s kadivom tak, aby oblak sladkej vône pokryl oboje - krvou pokropenú zľutovnicu a Árona, lebo Áron nesmel vynikať vo svätyni svätých - musel byť skrytý. Božie oko bolo vtedy sústredené len na krv, potvrdenie Jeho spravodlivosti voči hriechu. Všetko bolo obrazom na jedinečnú krv nášho Pána Ježiša Krista, ktorú preliat na golgotskom kríži. Božie oko teraz hľadá na krv svojho milovaného Syna, ktorou je pokropená zľutovnica v nebesiach a je spokojný, že všetkým Jeho spravodlivým požiadavkám voči hriechu bolo plne, spravodlivo a večne zadostúčené.

Keď sa zhromažďujeme k chválení a pamiatke Pána Ježiša pri lámaní chleba, pričádzame v duchu, zbavení pohľadu na seba samých, „zozutí s obuvi“. Vyznávame, že nič, čo

má dočinenia s našim putovaním svetom alebo osobné vlastnosti, nemá miesto pri takej príležitosti. Podobne, ako bol Áron prikrytý, je aj prirodzený človek zatienený, kým duchovný človek sa klania, chváli a ďakuje v dôstojnosti a v úcte vo svätyni svätých. Poznávanie svojej vlastnej nehodnosti nás uvádza do stavu, aby sme boli uchvátení slávou nášho požehnaného Spasiteľa a zaujatí Božím ocenením si Svojho milovaného Syna. Aká je to výsada môcť pri takých príležitostiach spievať:

Otče, aký drahocenný pre Teba je Tvoj Milovaný Syn,

V ktorom vidíš dokonalosť, Tvoj svätý, Ten požehnaný.

On, ktorý je drahocenný Tebe, je drahocenný aj nám;

Vidíme v ňom všetku krásu, a Tvoj vlastný slávny pohľad.

Zlútovniciu zatieňovali dvaja cherubíni, ktorí hovoria o exekutívnom Božom súde. Sú obrátení jeden k druhému a ich oči hľadajú na zlútovniciu. Cherubíni a zlútovnica boli urobené z jedného kusa čistého zlata, takže keď Áron kropil krv na zlútovniciu, poukazovalo to na nášho Pána na kríži počas trojhodinovej tmy, keď sa stal hriechom a dopadol na Neho Boží súd. Práve vtedy prišlo

k svätému a nerozdeliteľnému spojeniu božských atribútov: Božia pomsta a súcitiť sa zlúčili v tej najbožskejšej podobe, súd a dobrotivosť sa spojili vo vernosti a Jeho spravodlivosť a milosť zažiarili v najjasnejšom majestáte. Bolo to práve vtedy, keď sa milosť a pravda stretli a spravodlivosť a pokoj sa pobožkali (Žalm 85,11).

Tieto tri prvky truhly boli drahocenným a jedinečným obrazom na Pána Ježiša, potom samotná truhla bola Pán Ježiš vo svedectve Božej vôle a lásky. Zlútovnica hovorila o Pánovi Ježišovi ako o poskytovateľovi milosrdenstva a milosti, a cherubíni boli obrazom vlády a spravodlivosti. Dôležité je všimnúť si, že zlútovnica nemala význam pre synov Izraelových, kým nebola pokropená krvou junca, a kým krv z kozla nebola pred ňou a na nej. (3.Moj. 16:13-15) C. H. Macintosh napísal: „Božie milosrdenstvo mohlo spočívať len na podstavci dokonalej spravodlivosti. Jediné pravé miesto stretnutia Boha a človeka je bod, kde sa dokonale stretávajú a dopĺňajú milosť a spravodlivosť. Nič len dokonalá spravodlivosť vyhovovala Bohu, a nič len dokonalá milosť vyhovovala hriešnikovi“. Tieto Božie vlastnosti sa stretli na Kristovom kríži. Ach, čo viac môžeme povedať! Iste, ani polovica nebola povedaná. Nemali by sme byť zasiahnutí údivom, láskou a chválorečením?

„A zostúpil som, aby som vytrhol z ruky Egyptánov a aby som ho vyviedol z tej zeme hore do zeme, dobrej a priestranej, do zeme oplývajúcej mliekom a medom.“ (2.Moj. 3:8)

Božím plánom pre Izrael bolo vyviesť ich z egyptského otroctva, a požehnať ich v dobrej zemi. Prvá časť 2. knihy Mojžišovej hovorí o tom, ako Boh vykúpil Izrael z Egypta Baránkovou krvou (2.Moj. 12). Ostatná časť tejto knihy zaznamenáva Božie posväcujúce dielo – dostať Egypt von z Jeho ľudu. Dielo posväcovania je ťažkou úlohou. Prečo? Aby mohol byť človek podobný morálnej podobe Boha, je potrebné ochotné a poslušné srdce. Boží plán sa nezmenil. On chce vykúpiť hriešnikov a tiež vyslobodiť ich zo svetského poškvrnenia.

„Lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne.“ (Kološanom 2:9)

Boh Otec použil pannu Máriu, aby pripravil ľudské telo pre Božieho Syna. (Žid. 10:5) Keď sa Syn narodil, nevstúpil do toho tela symbolicky a dočasne, ale večne. Plnosť Božstva prebývala v tom tele. Boh bol v ňom oslávený a bude v ňom aj zjavovaný na veky, večne. On zomrel v tom tele, On spasí, On bude súdiť a On objíma Svoju nevestu! On je dokonalý Boh a dokonalý Človek.

Obete

Jim McColl, Australia

LIATA OBEŤ

Liatu obeť naznačovala radosť, ktorú Boh a človek nachádzajú v Pánovi Ježišovi Kristovi. Úvaha o tejto nádhernej obeti zjaví nesmierne záľubu, ktorú Boh našiel v Jeho bezchybnom živote a Jeho dokonalej oddanosti, až po smrť – úplné oddanie celej svojej bytosti Bohu.

LIATA OBEŤ V CELKU

JEJ PRVÉ PRIPOMENUTIE (1.Moj. 35:14)

„A Jakob postavil pamätný stĺp na mieste...pamätný stĺp kamenný, vylial naň liatu obeť a polial ho na vrchu olejom.“

Pri Jakbovej prvej návšteve Bét-elu (kap.28), svätá prirodzenosť miesta urobila na neho hlboký dojem – Boh bol tam, na tom mieste. Jakob vysvetľuje svoje pocity: „Naozaj je Hospodin na tomto mieste, a ja som nevedel o tom! A bál sa a povedal: Aké strašné je toto miesto! Toto nie je iné ako dom Boží, a toto je brána nebies.“

Pri jeho druhej návšteve Bét-elu, bola na prvom mieste v Jakbovej mysli milosť a vernosť Božia. Bol tým tak dojatý, že postavil kamenný stĺp a vylial naň svoju liatu obeť. Nie preto, aby prosil o priazeň, ale ako dôkaz jeho radosti nad prijatou božskou priazňou.

Je dôležité povedať, že

liatu obeť nebola obetovaná vtedy, keď bola obetovaná obeť za hriech. Liatu obeť bola bežne prinášaná so zápalnou a obilnou obeťou, ktoré boli sladkou vôňou upokojujúcou, ale nie s obeťou za hriech. Tiež je hodno povedať, že Jakobova liatu obeť sa nezdá byť spojená s obeťou, kým v Levitskom systéme liatu obeť nebola nikdy obetovaná krome s inou obeťou.

JEJ SLÁVNOSTNÉ ZARADENIE

O liatej obeti nie je žiadna iná zmienka, až pri postavení stánku (2.Moj. 25-27) a pri vysvätení Áronovského kňazstva (2.Moj. 28-29). No odo dňa, keď bolo Áronovské kňazstvo ustanovené, ani jeden deň nemal prejsť, aby nebola obetovaná liatu obeť. „A toto je to, čo pripravíš, čo budeš obetovať na oltári: dvoch ročných baránkov na každý deň, ustavične. Jedného baránka budeš obetovať ráno a druhého baránka budeš obetovať k večeru. A desatinu efy jemnej múky bielej, zamiesenej vo štvrtine hína oleja (3 a pol litra), získaného tlčením, a liatu obeť, štvrtinu hína vína, na jedného baránka. A druhého baránka budeš obetovať k večeru. A jaká je obilná obeť ranná a jaká jej liatu obeť, tak učiníš všetko aj pri tejto obeti, aby bola upokojujúcou vôňou, ohňovou obeťou Hospodinovi.“ Toto bolo známe ako „ustavičná obeť zápalná“ (2.Moj. 29:38-

42). 4.Moj. 28:7 potvrdzuje tento postup.

JEJ OSUDOVÉ PRERUŠENIE (Joel 1:16)

Pokles a vzdalovanie sa Jeho ľudu od Boha bol viditeľný v prerušení obetí v chráme Hospodinovom. Joel obzvlášť poukazuje na obilné a liate obete.

Píše: „Slovo Hospodinovo, ktoré sa stalo k Joelovi, synovi Petuelovmu.“ (v.1)

Hovorí o pustošivom útoku (v.4). V prvom prípade vraví o útoku kobyliiek alebo hmyzu, ale je to aj opis útoku Asýrčanov (v.6): „Lebo prišiel národ na moju zem, mocný, a niet mu počtu.“ Mal možno na mysli aj budúce naplnenie, keď spomína: „Deň Hospodinov“, niekoľkokrát. (v. 15)

Zdôrazňuje prerušený príkaz: „Vyťatý bude obetný dar obilný i liatu obeť z domu Hospodinovho; kňazi budú smútiť, svätoslúžobníci Hospodinovi.“ (v.9) Scéna spustošenia bola srdcervúca, ale ich nemožnosť pripraviť materiál pre obeť bola ešte väčšia skaza.

Ľud bol mimo obecnosti s Bohom. Kňazi nekonali svoju službu. Boh bol okrádaný o svoj podiel a záľubu. „Či nebude vyťatý pokrm pred našimi očami, z domu nášho Boha radosť a plesanie?“ (v.16)

Namiesto toho, aby ľud zažíval božskú lúbošť, visela nad ich hlavami hrozba prichádzajúceho súdu. Preto aj výzva proroka Joela k nim (Joel 12:12-14): „Ale aj teraz ešte hovorí Hospodin: Obráťte sa ku mne celým svojim srdcom, a to v pôste, plači a náreku. A roztrhnete svoje srdce a nie svoje rúcha a navráťte sa k Hospodinovi, svojmu Bohu (Elohim), lebo je milosrdný... Kto vie? Možno bude ľutovať a tak zanechá po sebe požehnanie, obilný dar obetný a liatu obeť Hospodinovi, vášmu Bohu.“ (2:12-14) Roztrhnuté rúcho bolo obyčajne vyjadrením zármutku a výnimočného žiaľu. Inokedy zase hovorilo o silnom príli-

ve hnevu a citov. (1.Sam. 4:12; 1.Král. 21:27) Prorok vyzýva k omnoho hlbšiemu účinku. Vzbúrené srdce malo byť roztrhnuté. Malo nastať úplné pokánie a skutočná zmena srdca.

JEJ BUDÚCE OPĀTOVNÉ ZAVEDENIE (Ezech. 44-46)

Tieto kapitoly opisujú Ezechielovo videnie (8) a majú dočinenia s:

- a. chrámom (40-43),
- b. chrámovou svätoslužbou (44-46),
- c. zemou (47-48).

Videnie sa pomaly presúva od chrámu ku jeho svätoslužbe, a potom k rozdeleniu zeme

medzi pokolenia, ktoré sa vrátili. „A všetok ľud zeme bude zaviazaný kniežatu v Izraelovi k tejto obeti pozdvihnutia. A na kniežati bude dávať zápalné obeti a obetný dar obilný a liatu obeť na sviatky, na novmesiace a na soboty, na všetky výročné slávnosti domu Izraelovmu.“ (Ezech. 45:16-17)

Dnes už potreba takej obeti prestala. No bude obnovená, keď Boh znovu prevezme Izrael ako svoj zemský ľud. Liata obeť bude znovu vylievaná Hospodinovi. Obetujúci budú rozumieť jej významu a budú rozumne brať účasť na Božej radosti v Pánovi Ježišovi, ich pravom Mesiášovi, záležajúcej na Jeho živote a smrti.

„Milujem Hospodina, lebo Hospodin počul môj hlas, moje pokorné prosby.“ (Žalm 116:1)

Aké veľké množstvo dôvodov môže veriaci uviesť pre milovanie Pána Ježiša. My Ho milujeme preto, čím On je a milujeme Ho preto, čím sa stal. My Ho milujeme preto, čo On vykonal a milujeme Ho preto, čo robí. Podobne ako Žalmista ho milujeme preto, že počuje naše prosby; milujeme Ho pre Jeho milosť a milosrdenstvo. S Jánom môžeme povedať: „My milujeme Jeho, pretože On prvý miloval nás“ (1.Jána 4:19), a môžeme povedať s Petrom: „Pane, ty vieš všetko, ty znáš, že ťa mám rád.“ (Jána 21:15-17)

„Či nebol Abrahám, náš otec, ospravedlnený zo skutkov donesúc obetou svojho syna Izáka na oltár?“ (Jakoba 2:21)

Dali ste už svoje dieťa Bohu? Abrahám vstal včas ráno a urobil prípravu; vynaložil čas a snahu uskutočniť Boží rozkaz a priviesť svojho syna na miesto, kde si Boh zaopatril barana namiesto Izáka. Nestačí len poukázať našim deťom na Krista, musíme chodiť spolu s nimi na miesto klaňania sa a obeti.

„A pozrúc na Ježiša, ktorý išiel pomimo, riekol: Hľa, Baránok Boží.“ (Jána 1:36)

Chodenie Pána bolo Bohu ako príjemná vôňa. Každý krok, ktorý podnikol, mal cieľ a zámer. On nikdy nezaváhal, ani sa nikdy nemusel vracat'. Nikdy nečítame o Spasiteľovi, žeby bežal, pretože vždy a všade prišiel v určený čas. Nielen že bol na správnom mieste, ale bolo to vždy v pravý čas. Jeho chodenie Ho doviedlo na Golgotu, aby za každého z nás zomrel. Skutočne nikdy človek nechodil tak ako On.

Charizmatické hnutie (6)

Shad Kember Jr.

UPREDNOSTŇOVANIE JAZYKOV (1.Korint'anom 12 a 13)

Najdlhší oddiel v Novom Zákone, ktorý sa venuje predmetu hovorenia jazykmi, je 1. Korint'anom 12. a 13. kapitola. Korint'ania prehnane uprednostňovali hovorenie jazykmi. Pavlove argumenty sú tak majstrovské, že už aj len povrchné zváženie aspoň niektorých z nich, by veľmi rýchlo zavreli takzvané hnutie hovorenia jazykmi v našej dobe. Stanovené princípy sa vzťahujú na tie dary, ktoré zostávajú, a preto sú neoceniteľné pre biblicky sa zhromažďujúce skupiny veriacich dnes po celom svete.

ÚVOD: JAZYKY V POROVNANÍ S MINULOSŤOU (12:1-3)

Hovorenie jazykmi má byť riadené známostou Biblie, vedením Svätého Ducha, Bohom, ktorý oznamuje pravdu, a panovaním Krista. Prehlásenia: „Nechcem, aby ste nevedeli“ a „Preto vám oznamujem“ poukazujú na príčinu vzniku zhubného učenia – nedostatok známosti Biblie. Kontrast medzi ich činnosťou pred obrátením a duchovnou činnosťou po obrátení je taký pozoruhodný. Pozrite sa: „zavedení... ako ste boli kedy vedení, k nemým modlám.“ Či malo hovorenie jazykmi alebo ich zneužívanie niečo spoločné s týmto? Áno, oni boli zavedení svojim vlastným duchom, alebo iným, ale nie Svätým Duchom. Bolo to náhodné hovorenie jazykmi, „ako ste kedy boli vedení“ a bolo tiež nemé, pretože nebolo vykladané. Tretí verš nám možno pripomína jadro židovských záležitostí v prijatí alebo zavrnutí spasenia – je Kristus zlorečený? (Gal. 3:13). Alebo je Ježiš Pánom? (Rim. 10:9; Skut. 9:5) Korint'ania uplatňovali jazyky, aby vyzdvihli seba. Duch bude robiť v zhromaždení to, čo robil pri obrátení – vyzdvihovať Ježiša ako Pána.

SPOLUPÔSOBENIE BOŽSKÝCH OSÔB: JAZYKY POROVNANÉ S BOŽSKOU TROJICOU

Tu sa učíme, že Svätý Duch, Kristus a Boh Otec sú prameňom pravého duchovného pre-

javu (1.Kor. 12:1). Konajú ako jeden, každý plní svoju vlastnú úlohu, spôsobujúc „spoločné dobro“ pre všetkých. Keď Korint'ania uplatňovali dary, mali odzrkadľovať jednotu a súladný charakter trojedinného Boha, ktorý milostive dal (charismata, v.4) schopnosť (v.4), príležitosť (v.5) a moc (v.6) pre ich uplatnenie. Toto nesprávne použitie jazykov v Korinte bolo neúctou Bohu a vzdialené od spôsobu, ktorým vzájomne pôsobili Božské osoby. Hoci je v tejto kapitole daný silný dôraz na Svätého Ducha, hovorenie jazykmi alebo hociktorý iný tvar modlitby, nikdy nie je nikde v Písme usmernený k Svätému Duchu.

ZOZNAM DAROV: JAZYKY POROVNANÉ S INÝMI DARMÍ (12:8-10; 28-30)

V tejto kapitole sú tri zoznamy darov, v ktorých sú jazyky na poslednom mieste, namiesto na prvom. V obraze tela sa jazyk ani vôbec nespomína. Zbytočný dôraz na jeden dar na úkor ostatných, by bolo ako obmedziť telo na jeden úd. Predstavte si telo veľkosti oka poskakujúce chodníkom smerom k vám. Žiadny úd sa nemá cítiť nepotrebným (v.14-18), ani dostatočným alebo na vyššej úrovni od ostatných (v.19-26). Telo zobrazuje vzájomnú závislosť, vzťah, vzájomné pôsobenie, potrebu, úctu, starostlivosť, lútosť a radosť. „Slabé údy“ majú mať hojnejšiu časť. Boh „ustrojil telo“ tak s rovnakým vzorom a plánom ako zbor: „aby nebolo roztržky v tele...“ ale aby sa údy navzájom rovnako starali o seba.“ Nakoniec (v.30) sa Pavel pýta: „Či všetci hovoria jazykmi?“ Odpoveď znie: „Nie.“ „Snažte sa horlivo o lepšie dary“ neznamená žiadať si ich pre svoje „ja“, ale pre zbor. „Lepšie dary“ nezahrňujú jazyky, ani ktorékoľvek iné divotvorné „znaky“ – dary.

DÔLEŽITOSŤ PRAVDY O TELE: JAZYKY A KRST DUCHOM (12:12,13)

Krst Duchom utvoril Kristovo telo. Sú v ňom

všetky spasené duše od Letníc až po vychvátenie. „Lebo i v jednom Duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo.“ (v.13) Krst Duchom sa udial len raz, na deň Letníc, v Jeurzaleme a uskutočnený bol Kristom (Mat. 3:11), nie Duchom. O žiadnom veriacom je nie povedané, že bol pokrstený Duchom pri obrátení. Ani Golgota a ani Letnice sa neopakujú pri každom obrátení, ale dôsledky z nich dostávajú veriaci. Na Letnice boli doslovne pokrstení Duchom len tí 120-ti v tej vrchnej dvorane. 3000 ďalších spasených v ten istý deň doslovne nezakúsili to, čo tých 120, ale boli predsa časťou Kristovho tela. Oni (ako aj všetci ostatní veriaci odvtedy) vošli do toho dobrého prijatím Krista. Všetci sú považovaní za pokrstených Duchom, ale nie všetci hovoria jazykmi (v.30), preto hovorenie jazykmi nie je dôkazom krstu Duchom.

Vnútná podstata hovorenia v jazykoch: Jazyky v porovnaní s láskou (12:31-13:13)

Kresťanstvo, ktoré si zakladá na výkone jednotlivcov, plodí pýchu a rivalitu, nie pokoru

a jednotu. Prvá a najdôležitejšia vlastnosť ovocia Ducha - láska - nie je len miera toho, čo je „duchovné“, ale to je „spôsob života, ktorý presahuje všetko iné.“ (Weymouth) Tento oddiel je taký výstižný a úchvatný, jeho krása taká vynikajúca, že nás to núti rozmýšľať o Kristu a chcieť sa viac podobat' Jemu. Láska, tento znak znamenitosti kresťanskej milosti, musí byť uskutočňovaný aj pred, a aj počas každého zhromaždenia zboru. Láska je ako vodičský preukaz; je protizákonné používať dar bez nej. Tento nedostatok medzi Korintánmi viedol k jednému z najprísnejších pokarhaní v Novom Zákone, ale v láske. Láska je „ukázanie zvrchovanej cesty“ (12:31, Darby). Jazyky nie sú mierou duchovnosti, ale láska áno. Na rozdiel od jazykov všetci môžu mať a majú mať túto milosť. Na rozdiel od jazykov, pravej láske sa nikdy nemôže venovať dostatočná dôležitosť. Na rozdiel od jazykov, ktoré prestali, láska zostáva. Na rozdiel od jazykov, ktoré boli menejcenné v porovnaní s ostatnými darmi, láska je zvrchovaná medzi darmi milosti.

Balámovo podobenstvo (6)

Philip Harding

Posledné zo štyroch Balámových podobenstiev kladie pred nás úplný a konečný kolaps sveta pod Božími súdmi. Výnimočne sa zaoberá budúcnosťou a je rozdelené na štyri prorockvá, z ktorých každé začína slovami: „začal slávnostne svoju prorockú reč.“ (4.Moj. 24:15,20,21,23)

Prvé z týchto prorociet hovorí o dvoch národoch, ktoré boli príbuzné Izraelovi - Edom a Moáb (v.17-19). Druhé sa vzťahuje na Amalecha, prvého nepriateľa Izraela (v.20). Tretie pojednáva o Kénitoch, ktorí boli

spriaznení s Izraelom (v.21-22) a štvrté sa týka veľkých svetových mocností v tých dňoch (v.23-24). Národy, ktoré sú tu spomenuté, zdá sa, že sú predstaviteľmi národov v „neskorších dňoch“, keď Mesiáš, Pán Ježiš Kristus, bude zjavený v celej Jeho sláve a majestáte.

Na začiatku tretieho podobenstva Balám opisuje seba ako „muža, ktorý má otvorené oko“, „ktorý čuje reči silného Boha“, „ktorý vídava videnia Všemohúceho“, „ktorý keď upadne do spánku, má odkryté oči duše“. (4.Moj. 24:3-4) V

štvrtom podobenstve pridáva k tomuto opisu ešte, „ktorý má známosť Najvyššieho“ (v. 16). Najvyšší, je dobre známe Božie pomenovanie v tisícročnom kráľovstve. Je dôležité všimnúť si spôsob, akým sa Balám opisuje. A predsa so všetkými svojimi výsadami a známosťou bol protivníkom Božieho ľudu a zomrel vo vzbure proti Bohu (4.Moj. 31:8,16). Aké strašné! Je možné mať veľkú známosť Božích vecí, a predsa byť Božím nepriateľom.

Prorockto začína príchodom Mesiáša: „Uvidím ho, ale

nie teraz“, (t.j. On sa ešte nezjavil). „Pozorovať ho budem, ale nie z blízka.“ (t.j. On sa nezjaví ihneď, ale v niektorý budúci deň) –neskorších dňoch (v.14); „Hviezda vyjde z Jakoba...a povstane berla z Izraela“. (v.17)

V 1. Moj. 49:10 sa hovorí o Júdovej línii, kým tu je reč o národe. Berla je znamením kráľovskej autority a vzťahuje sa na Toho, v ktorom tá autorita prebýva. Hviezda hovorí o Mesiášovi v Jeho kráľovskej veľkosti a nádhere, a berla Mesiáša o Jeho absolútnej autorite a zvrchovanosti. To je On, ktorý zničí svojich nepriateľov a Izraela vyzdvihne do popredia.

Prvísťpomenutí nepriatelia Izraela sú Moáb a Edom. Moáb je na prvom mieste z dvoch dôvodov: (1) Balák, ktorý bol oslovený, bol moábsky kráľ, a preto je budúcnosť jeho ľudu spomenutá najprv; (2) Moábovo nepriateľstvo je zdôraznené žiadosťou Baláka prekliat' Izraela. Teda Moáb bude rozdrtený: „Lebo ruka Hospodinova odpochinie na tomto vrchu, a Moáb bude zašliapaný na svojom mieste, jako sa zašliape slama do moku hnoja.“ (Iza. 25:10)

„Sheth“ znamená „zmätok“, a tak je reč o podmanení všetkých synov zmätenia.

„Edom bude majetkom, i Seir bude majetkom, jeho nepriatelia.“ Edom je pomenovanie ľudí; Seir je názov krajiny. Edom, ktorý nedovolil ani len prechod Izraelovi cez svoju zem, bude majetkom svojich nepriateľov (Ámos 9:12). Protivili sa Izraelovi a stali sa ich nepriateľmi, ale Izrael „nadbudne mocí“ alebo „bude robiť udatne“ a Edom padne (Iz. 11:14). Dôraz je položený na Panovníka z Jakoba, Mesiáš – Pán Ježiš Kristus. Keil a Delitzsch vravia, že slovo „mesto“ vo verši 19 je použité vo všeobecnom zmysle, ako v Žalme 72:16. Každé mesto, v ktorom je zostatok Edoma, bude podvrátené (Iz. 63:1-3; Jer. 49:17-22; Joel 3:13).

Hoci bol Edom pokrvný s Izraelom, napriek tomu ich nepriateľstvo proti Izraelovi pretrvávalo. Určitým spôsobom podnikli pomstu proti domu Júdovmu a zneužili pohromy Izraela. Prejavujúc svoju nenávisť a nepriateľstvo. V prichádzajúcom dni Izrael, s ktorým bolo tak hanebne nakladané, bude použitý k uvedeniu súdu - pomsty na Edoma (Ezech. 25:12-14).

Druhé proroctvo v tomto podobenstve sa týka Amalecha. Výraz „prvotina národov“ (v.20)

nehovorí, že by boli prvý v čase alebo najznámejší národ, ale že boli prvý národ, ktorý zautočil na Izraela po ich vyslobodení z Egypta (2.Moj. 17:8-16). Následok takého nepriateľstva bol, že Boh prehlásil: „Docela vyhladím pamiatku Amalechovu spod nebies.“(2.Moj. 17:14) Tak Izrael dostal rozkaz vyhladiť pamiatku Amalechovu spod nebies, keď už boli upevnení v zemi (5.Moj. 25:17-19). Za času kralovania Saula sa to uskutočnilo len čiastočne a Saul stratil kráľovstvo pre neposlušnosť rozkazu Hospodina. Je to vážne ponaučenie pre všetkých, ktorí sú neposlušní. Amalechiti, ktorí pozostali, boli podrobení Dávidom (2.Sam. 8:12), ale nie vyhladení (1.Paral. 4:42-43 a Ester 3:1,5,6). Háman bol pôvodom z Agaga. (1.Sam. 15:20) Koniec Amalecha bude úplné zahľadenie.

V týchto súdoch vidíme jasne spravodlivé jednanie Boha s človekom. „Lebo čokoľvek seje človek, to bude i žať.“(Gal 6:7) Tento princíp je viditeľný i v súde národov. Je to tiež pripomenka, že nemôžeme jednať tak, ako sami chceme bez toho, aby sme neznášali následky. Urobíme dobre, ak svoje životy budeme riadiť podľa Božieho Slova.

„Blahoslavený, kto číta a tí, ktorí čujú slová tohoto proroctva a ostrihajú to, čo je napísané v ňom, lebo čas je blízko.“ (Zjavenie 1:3)

Niektorí ľudia si myslia, že Zjavenie Jána je zavretá kniha. Nie je. Mala by byť považovaná za otvorenú knihu, lebo odhaľuje a zjavuje Pána Ježiša Krista. Rozmýšľajme o tom, čo Pán otvára v tejto knihe. Dvere sú otvorené (4:1), potom chrám Boží je otvorený (11:9), potom chrám stánu svedectva je otvorený (15:5). Nakoniec, samé nebo je otvorené (19:11). Prečo potom neotvoríť knihu a nezažívať požehnanie už dnes?

Dobré zvesti z neba

PRAVO SILNEJŠIEHO

Veľmi často sa toto spojenie používa ako biedna výhovorka pre naše pohrdavé zaobchádzanie s inými, ktorí sú zraniteľní a menej pribojní ako my. Keď chceme dosiahnuť svoje ciele, hoci to môže uraziť a poškodiť iných, ospravedlňujeme svoje odporné správanie sa „právom silnejšieho“. Razíme si cestu dopredu laktami; získame vysoké postavenie a pri našom jednaní potlačíme a urazíme slabého. Hovoríme, že sa to deje aj medzi nižším stvorením; niektoré druhy vyhynuli preto, že dominantnejšie druhy života ich prinútili k zániku. V životných konfliktoch sa darmo domnievame, že veľkosť, sila a nadradenosť sú veci, ktoré platia, a že úspech môžu získať iba cieľavedomí, ktorí sú odhodlaní urobiť všetko, aby ho dosiahli.

Vďaka Bohu, že v otázke spasenia tento princíp nemá miesto. Spasenie je dosiahnuteľné pre všetkých; bez peňazí, bez sily, snahy a výdavkov. Nie je výlučne len pre majetných, nábožných, veľkých, vznešených, slávnych a mocných. V skutočnosti Pán Ježiš povedal v Lukáša 19:10: „Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasiť to, čo bolo zahynulo.“ V Matúša 9:13 Spasiteľ povedal: „Lebo neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnych ku pokániu.“

Veľmi podstatné slovo evanjelia je „ktoľvek“, a to prináša spasenie na dosah celému ľudstvu a každej ľudskej bytosti, bezohľadu na náboženské vyznanie, farbu pleti alebo sociálneho postavenia. Môžete sa cítiť oproti týmto menejcenne; vaše hriechy môžu spôsobovať, že sa cítite nečistí a úplne nehodní; môžete cítiť, že ste sa doposiaľ vyhýbali Bohu a ignorovali Boha; ale vďaka Bohu, môžete dosiahnuť milosrden-

stvo a dostať najväčšie možné požehnanie, Božie úplné a večné spasenie.

Biblia jasne poukazuje, že spasenie nie je „zo skutkov, aby sa niekto nechválil“. (Efež. 2:9) Predchádzajúci verš vraví, že spasenie nie je „zo seba, je to dar Boží“. Rimanom 6:23 prehlasuje, „že darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.“ Ktoľvek ste, kdekoľvek ste, môžete teraz prijať odpustenie hriechov a byť zachránení pred večným súdom zdôverením sa Pánovi Ježišovi Kristovi a prijatím daru spasenia bez toho, aby ste Bohu vopred niečo za to museli dať. Uznajte svoju vinu, vyznajte svoj hriech a prijmite nezaslúžené odpustenie, ktoré

Spasenie je dosiahnuteľné pre všetkých; bez peňazí, bez sily, snahy a výdavkov.

Boh ponúka. To je všetko, čo sa žiada od vás: nijaké plnenie niečoho, nie ľutovanie, nie nejaké snahy byť Bohu prijateľnejší; jediné, „čo On žiada, je poznať svoju potrebu Spasiteľa Boha“.

Ako môže Boh urobiť všetko toto pre hriešnika, nehodného, ktorý si zaslúžil peklo bez toho, aby vás prinútil zaplatiť vysokú cenu, alebo vykonať nejaký znamenitý skutok? Odpoveď je v predivnej skutočnosti, že Boží Syn zaplatil cenu za naše večné spasenie a dobrovoľne zniesol trest za naše hriechy. Preto prišiel z neba, žil medzi nepriateľskými ľuďmi viac ako tridsať rokov a nakoniec zomrel na hanebnom kríži v utrpení. Tajomstvo ukrižovania je odhalené: „Kristus zomrel za naše hriechy“. (1.Kor. 15:3) „Ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo.“ (1.Pet. 2:24) „Kristus zomrel za bezbožných.“ (Rim. 5:8) „Syn Boží, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“ (Gal. 2:20)

„Nože podťe a pravoťme sa potom! Hovorí Hospodin: Keby boli vaše hriechy ako šarlát, budú biele ako sneh.“ (Izaiáš 1:18)

„Podťe ku mne... ja vám dám odpočinutie.“ (Matúša 11:28)

„A v hodinu večere poslal svojho sluhu, aby povedal pozvaným: Podťe, lebo je už všetko hotové.“ (Lukáša 14:17)

Tieto tri pozvania vyriekol osobne Pán Ježiš a sú určené priamo tebe. Prvé sa týka našich hriechov. Hoci sú ako šarlát, môžu sa stať bielymi ako sneh. Druhé pozvanie ponúka vojsť do odpočinku. Nikto z nás nepozná pravý pokoj, kým nenájde odpočinok v Kristovi. Tretie pozvanie je vo forme podobenstva. Je to pozvanie k veľkej večeri – Božiemu veľkému spaseniu z milosti. Všetko je už hotové a prichystané pre teba. Neprehliadni Božie milostivé pozvania v Jeho Slove.

